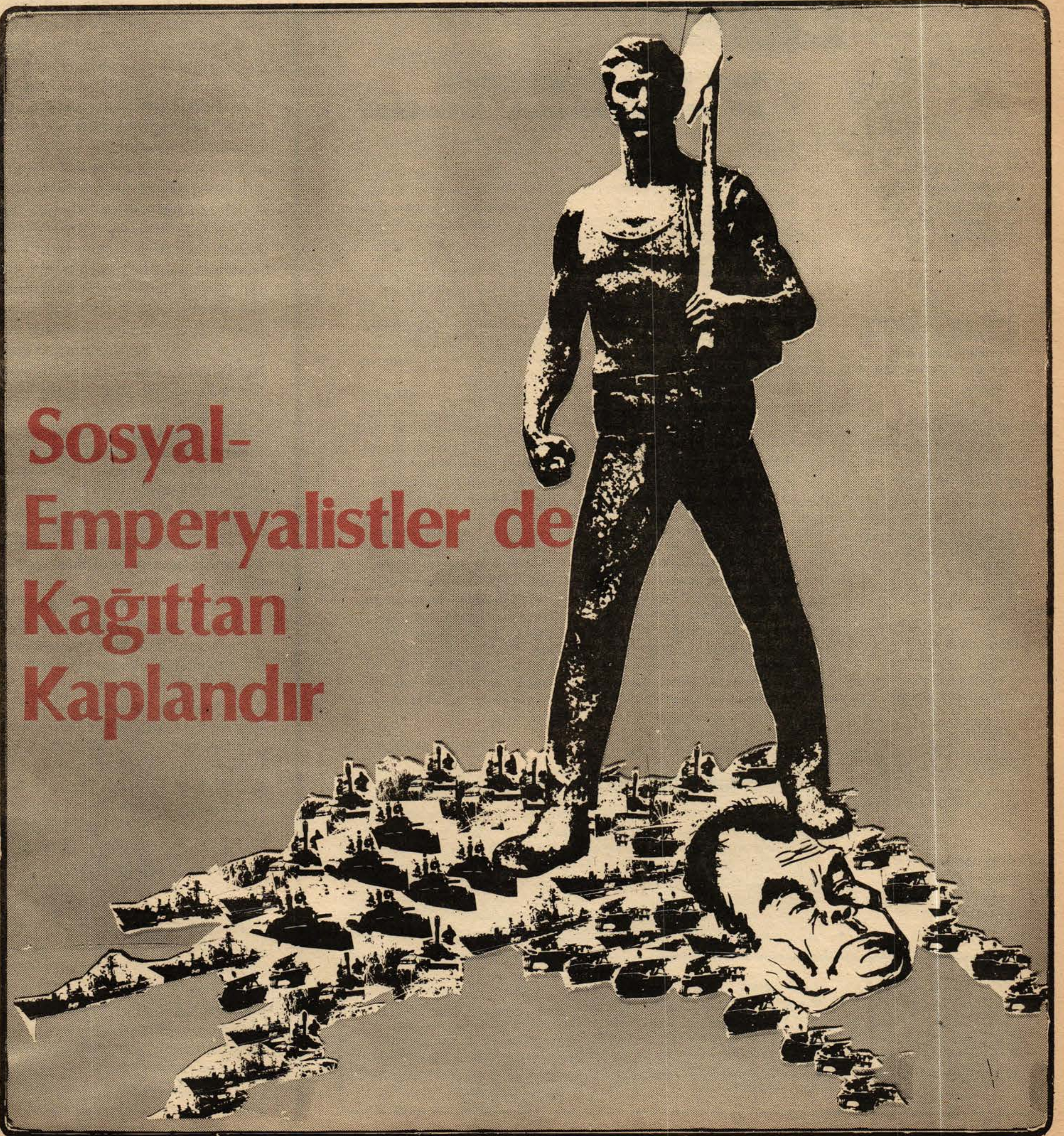
HALKIN SESİ

19 Ekim
1976
250 Kuruş
79

Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin!

ŞAH TURNA'YA ÖZGÜRLÜK

Devrimci şiir ve türkülerinden dolayı MC iktidarı tarafından dört buçuk sene hapse mahkum edilen Şah Turna Adana Cezaevinde yatmaktadır. Sanatçı cezaevinde ağır baskılar altındadır. Şah Turna' nın davası temyiz safhasındadır. Bütün ilerici ve devrimciler, bu ünlü halk ozanı üzerindeki baskıları protesto etmek ve Şah Turna'nın serbest bırakılmasını sağlamak için harekete geçmelidirler.

Adanalı devrimciler, Şah Turna'yla görüşmüş ve sanatçının yazdığı yeni bir şiiri dergimize yollamışlardır. Şiirin adı "Bir Amerika Bir Rusya" dır. Ayrıca Şah Turna'nın" Revizyonizm Üzerine" ve "Doğuda milli zulme son" başlıklı çalışmalarının da bulunduğu bildirilmektedir." Bir Amerika Bir Rusya"başlıklı şiir şöyledir:

Dünyanın baş düşmanı
Bir Amerika bir Rusya
Yurdun kanlı çıbanı
Bir Amerika bir Rusya

Sanman ki uluslar naçar
Bilinçlense candan geçer
Emperyalist savaş açar
Bir Amerika bir Rusya

Tekellerle ortak pazar
Halkların gözünü oyar
Kendi mezarını kazar
Bir Amerika bir Rusya

Halkına karşı değiliz
Ezilenlerle biriz
Tüm uluslar savaşırız
Bir Amerika bir Rusya

Şah Turna devrimi yaşar
Dünya işçisi birleşir
Dünya sosyalizmi aşar
Gör Amerika Gör Rusya

Sanman ki uluslar naçar
Bilinçlense candan geçer
Emperyalist savaş açar
Bir Amerika bir Rusya

Pazarcık Köylüleri Kendi Yollarını Kendileri Yaptılar

Faşist MC Pazarcık ovasının yollarını yapmıyor. Maraş valisi Yiğit Kızıltepe "köylerdeki yazıları kim yazdıysa yolu da onlar yapsın" diyerek köylerdeki devrimci gelişmenin karşısında olduğunu bu yüzden yolu kasıtlı bir şekilde yaptırmadığını ifade etti.

Vali Yiğit Kızıltepe Türkiye-Irak petrol boru hattı şirketlerinden "yolu bozdunuz, yaptıracağız" diyerek 1.300.000 TL. aldı. Fakat yolu yaptırmadı.

Valinin sözleri üzerine Karaçay, Dedepaşa, Eğlen, Çiçek, Hanobası, Çöçelli, Ördekdede ve Osmandede köylüleri birleşerek kendi yollarını kendileri yaptılar. Köylüler 50'den fazla traktörle çukurlara taş ve kum çerek doldurdular.

Yol yapılırken bazı köylüler "Bu yolu ne vali ne de milletvekilleri yapmadı. Bu yolu Halkın Sesi yaptı" dediler.

Pazarcık köylüleri bu davranışlarıyla kendi güçlerine güvenirlerse her şeyin üstesinden gelebileceklerini gösterdiler.

Yol yapılırken Halkın Sesi için bağış toplandı, Halkın Sesi ve Aydınlık satıldı.

Pazarcıklı Köylüler

Beni Para Karşılığında AP'ye Kaydetmek İstediler

Adana Asko Süt kooperatifinde usta olarak çalışmaktaydım. Bir gün patron çağırdı, gittim. Beni o kadar güzel, hoş karşıladı ki, güler yüzle "nasılsın, iyimisin? Bir isteğin var mı?"diye sordu. Bana şimdiye kadar hiç öyle davranmamıştı. Sonra "Hacı usta" dedi, "Senden bir ricamız var. Bunun yerine getirirsen çok memnun olacağız. Ben de "söyleyin,ne dir" deyince, "önce söz ver, yemin et yapacağına bakalım" dedi. "Yapılacak bir şeyse ya parım" deyince, söze başladı: "Hacı usta senin memlekette dostun, akraban daha doğrusu çevren çok genişmiş Onun için seni AP'ye kayıt edeceğiz. Eğer kabul edersen senin aylığına iki bin lira zam yapacağız. Sana daha hafif işler vereceğiz. Her zaman senin arkandayız, her zaman seni destekleyeceğiz." Fazla sabredemedim, "kusura bak mayın, kendinize başka yol arayın. Ben satılık değilim. Gider Hristiyan dinine kayıt olurum da yine sizin AP'nize kayıt olmam" dedim. Dediler ki, "nasıl komünistliği kabul ediyorsun da AP'yi kabul etmiyorsun?" Ben de "ben şim di size komünistliği gösteririm" diyerek arkadaşların yanına gittim. Şunu hemen söylemek isterim ki işçi arkadaşlar beni çok severler. Arkadaşlara dedim ki "belki bizardan tatsızlık çıkar. Gözünüz kulağınız bende olsun." Arkadaşlar bana şu cevabı verdiler: "Bizler senden önce öleceğiz, sonra sen öleceksin". Doğrusu biraz daha cesaret aldım. "Usta senden önce bize de çok baskı yaptılar, artık bizim de canımıza yetti" dediler.

Ben hemen patronların yanına gittim ve "Siz işçiyi kaç saat çalıştırıyorsunuz?" dedim. "İşçiyi biz değil sen çalıştırıyorsun" dediklerinde, ben de "Siz emir veriyorsunuz ben de 16 saat çalıştırıyorum. Kaç lira veriyorsunuz işçiye? 40 lira" dedim. Daha başka bir şey söylemeye kalmadan sağdan soldan yumruklar gelmeye başladı. İşçi arkadaşlar yetiştiler, onların yardımıyla susturduk. Ve dediler ki, "hemen defolun, hepinizi çıkarıyoruz, alacağınızı da vermiyoruz"dediler. Biz de kapıyı kapadık ve direndik. Zorlukla paramızı aldık.

Ceyhan'dan Hacı Avcı

ege bölgesindeki okuyucularımıza

Dergimiz HALKIN SESİ' nin Orhan Özşişman tarafından yapılmakta olan Ege Bölgesi dağıtımı bundan sonra İzmir TÜR-DA tarafından yürütülecektir. İzmir-Aydın-Manisa Denizli ve Muğla illeriyle bu illere bağlı ilçelerdeki okuyucularımızın dergi isteklerini Tür-Da İzmir Şubesine bildirmelerini rica ederiz.

İzmir TÜR-DA Şubesinin adresi şöyledir:
847 Sokak, Birlik Han, Konak -İZMİR

Çiao Kuan

Dışişleri Bakanı Çiao Kuan-hua Birleşmiş Milletler Genel Kurulunda yaptığı konuşmada, Çin hükümetinin Başkan Mao'nun devrimci dış siyasetini sürdürmeye kararlı olduğunu bütün dünyaya bir kez daha ilan etti. Uluslararası proletaryanın ve ezilen halkların büyük öğretmeni Mao Zedung yoldaşın günümüz dünyası konusundaki tahlilini ve devrimci dış siyasetini özlü bir şekilde dile getiren bu konuşmayı, bütün devrimciler ve bütün halk dikkatle incelemelidir. Geçen sayımızda tümünü yayınladığımız bu konuşmanın bazı noktaları üzerinde durmak istiyoruz.

Dışişleri Bakanı Çiao, bugün dünya proleter devriminin stratejisini çizen üç dünya tahlilinin bizzat Mao Zedung yoldaş tarafından ortaya konduğunu belirtti. Dünyanın gerçek Marksist-Leninistlerinin bildiği ve dünya siyasi çevrelerinin tahmin ettiği bu gerçek, Çin hükümetinin bir yetkilisi tarafından dünya kamuoyuna ilk defa açıklanmış oldu. Bu açıklama, bir eliyle Mao'nun bayrağını sallarken, diğer eliyle Mao' nun üç dünya tahliline taş atmaya kalkışanları gözler önüne sermesi bakımından çok yararlı olmuştur. Çiao yoldaşın da belirttiği gibi, üç dünya tahlili "strateji" dir, yoksa bazılarının yaymaya çalıştığı üzere dünyanın çeşitli siyasi güçlerini kazanmak için yapılan bir propaganda değildir! "Başkan Mao Zedung çağımızdaki başlıca çelişmeleri, uluslararası alandaki çeşitli siyasi güçlerin yerini ve yeniden gruplaşmalarını derin bir şekilde tahlil ederek üç dünya hakkındaki büyük stratejiyi ortaya koydu."

Günümüz dünyasının başlıca çelişmeleri ne gibi özellikler göstermektedir?

Emperyalistler arasında ancak iki tanesi, dünya hegemonyasını ele geçirmek için birbiriyle şiddetli bir rekabet halindedir. Bunlar, birinci dünyayı oluşturan Sovyetler Birliği ve Birleşik Amerika'dır. Avrupa, Japonya ve Kanada gibi emperyalistler dahi, bu iki süper devletin "baskı, sömürü, denetim ve tehdidine uğramaktadırlar". İki süper devlete karşı bir dünya birleşik cephesini mümkün kılan objektif gerçek de burada yatmaktadır. Bilindiği gibi Lenin, dünyayı ikiye ayırmış,bir yanda 500 milyon nüfusa sahip bir kaç emperyalist ülkenin bulunduğu dünya ile diğer yanda 1 milyar 250 milyon insanın yaşadığı ezilen milletler ve halkların dünyasının yer aldığını ortaya koymuştu. (x) Emperyalistler arasından iki hegemonyacı süper devletin sivrilmesi ve diğer emperyalist ülkelere de baskı ve denetim uygulaması, Mao Zedung yoldaşın "ikinci dünya" adını verdiği olguyu ortaya çıkarmıştır.

Ezilen halklar ve milletlerle emperyalizm arasındaki çelişme, günü-

HALKIN SESİ / HAFTALIK SİYASİ DERGİ/ SAHİBİ:Hüseyin Karanlık / SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Kemal Doğan / YÖNETİM YERİ: Yeniçeriler Cad. Çağlar Han, 45/2, Çemberlitaş-İSTANBUL /BASKI: Daily News Web Ofset. / ABONE ŞARTLARI:Yurtiçi yıllık 125 TL. altı aylık 65 TL, Yurtdışı Yıllık 200 TL, altı aylık 100 TL / İLAN SARTLARI: Santimi 30 TL. / YAYIN İLANLARI: 100 TL / GENEL DAĞITIM: Tür-Da. / EGE DAĞITIM: Tür-Da ANKARA DAĞITIM: Fikri Nigiş. YAZIŞMA VE ABONE ADRESİ: PK. 1103 Karaköy- İSTANBUL

hua'nın Konuşması Üzerine

müz dünyasında baş çelişme niteliğindedir. Dünya devriminin merkezi, tarih tekerleğini döndüren en önemli itici güç, Asya, Afrika ve Latin Amerika ülkeleri ve halklarının oluşturduğu üçüncü dünyadır.

Proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişme, günümüz dünyasında da başlıca çelişmelerden biridir. Uluslararası proletarya, dünya devriminin öncüsüdür.

Sovyetler Birliği'nin sosyal-emperyalist bir ülke haline gelmesi ve bir kısım sosyalist ülkede kapitalizme geri dönüşe yol açması sonucu, bugün sosyalist kamp dağılmıştır. Bununla beraber Çin, Arnavutluk, Kore, Kamboçya, Romanya ve Vietnam gibi sosyalist ülkeler, dünya devrim cephesinde yer almaktadırlar.

İşte bugün dünyanın çeşitli siyasi güçleri arasındaki yeni saflaşma, bu objektif temeller üzerinde cereyan etmektedir. Çiao Kuan-hua'nın konuşmasında belirttiği üzere, Sovyet sosyal-emperyalistlerinin "en tehlikeli savaş kaynağı" haline gelmesi, bu yeni saflaşma üzerinde önemli etkiler yaratan bir olgudur. Mao Zedung yoldaşın Sovyet sosyal-emperyalistleri konusundaki tutumu, kimi burjuva çevrelerinin sandığı gibi Marksizme ihanet edenlere karşı duyulan bir kızgınlık ve öfke yüzünden değildir. Mao Zedung yoldaş, Lenin'in emperyalizm teorisini günümüz şartlarına yaratıcı bir şekilde uygulamış ve Sovyet sosyal-emperyalistlerinin bugün dünyanın yeniden paylaşılmasını isteyen en saldırgan emperyalist devlet olduğunu tahlil etmiştir. Çiao Kuan-hua, bu tahlili şöyle özetlemektedir : "Birleşik Amerika dünya çapındaki çıkarlarını korumak, Sovyetler Birliği ise yayılmak istiyor. Bu durum değiştirilemez."

Çiao yoldaş, niçin "bu durum değiştirilemez" demektedir? Çünkü emperyalizmin dengesiz gelişme kanunu hükmünü yürütmektedir. Bu kanun, insan iradesinin üstündedir. "Sözde kuvvet dengesi, geçici, yüzeysel, hatta aldatıcıdır."

İkinci Dünya Savaşından sonra emperyalistler arasında ABD'nin üstünlüğüne dayanan bir denge kurulmuştu. Ne var ki bu denge, iki savaş arasındaki geçici bir dengeydi. Dünya sahnesine çıkan sosyal-emperyalist Rusya, sömürü alanlarını genişletmek için dünyanın yeniden paylaşılmasını istemektedir. Bozulan denge, ancak yeni bir emperyalist dünya savaşı ile kurulabilir. Başkan Mao'nun açıkladığı gibi, "sınıfların var olduğu bir çağda barış, iki savaş arasındaki bir olgudur."

Çiao Kuan-hua, bugün "gerek devrime, gerek savaşa yol açan etkenlerin arttığını" belirtmektedir. "İki süper devlet arasındaki rekabet böylesine yoğun bir şekilde sürdürülürse günün birinde savaşa yol açacaktır. ... Yeni bir dünya savaşı tehlikesi gözle görülür bir şekilde artmaktadır. Çeşitli ülkelerin halkları hazırlıklı olmalıdır."

Çin Dışişleri Bakanı, şu önemli noktaya parmak basmaktadır: "Batıda bazı kimseler, sosyal-emperyalizmi doğuya yöneltmeyi ve bu belayı Çin'in üzerine itmeyi tasarlamaktadırlar. ... Onların (Sovyetler Birliği'nin) nüfuz alanını tanımak ve onlara ufak tefek şeyler vermekle stratejik odak noktasını değiştirmeye çalışıyorlar. Fakat bu boşunadır."

Dışişleri Bakanı Çiao, Sovyetler Birliğini doğuya yöneltme çabasının "boşuna" olduğunu niçin söylemektedir? Çünkü "iki hegemonyacı Sovyetler Birliği ve Birleşik Amerika'nın temel çıkarları rekabetlerinin stratejik noktasının Avrupa olmasını zorunlu kılmaktadır." Avrupa, gelişmiş sanayisi, teknolojisi ve insan gücü bakımından, dünya hegemonyasını ele geçirmek için en önemli bölgedir. Diğer yandan sosyalist bir ülke olan Çin, tabiatı gereği yayılma peşinde değildir ve iki süper devletin rakibi olamaz. Üstelik herhangi bir süper devletin Çin'e saldırmaya cesaret etmesi, 800 milyonluk silahlı emekçi halkın okyanusunda boğulmayı göze almak demektir.

Bazı batılıların sosyal-emperyalist Rusya'yı doğuya yöneltmek konusundaki çabaları, dünya devrimcilerine görevler yüklemektedir. Sovyetler Birliği'nin tavizle yumuşatılabileceği konusunda hayaller taşıması yüzünden, bütün dünya halklarına pahalıya mal olacak olan bu boş çabalarla mücadele edilmelidir. Bugün savaş tehlikesine karşı biricik mücadele yolu, savaşın en tehlikeli kaynağı Sovyet sosyal-emperyalistleriyle dişe diş mücadeledir. Çiao Kuan-hua, bu önemli gerçeği şöyle dile getirmektedir: "Dünyada süper devletlerin saldırısı, yıkıcılığı, müdahalesi, denetimi ve tehdidine uğrayan bütün ülkeler birleşerek Sovyet sosyal-emperyalizmine karşı dişe diş mücadele etmelidirler." Savaş tehlikesinin yükseldiğinden söz edip bu göreve sırt çevirmek, dünya ve Türkiye devrimine ve proleter enternasyonalizmine sırt çevirmekle birdir.

Çiao Kuan-hua, bütün bu tahlillerden sonra en saldırgan emperyalistin niteliğini şöyle açıklamaktadır:

"Şimdi dünyada tuhaf bir akım gelişiyor. Bazı kimseler Sovyetler Birliği'nden söz edilince korkuya düşüyor, onun dokunulmaz olduğunu sanıyorlar. Bu bir hurafedir. Sovyet sosyal-emperyalizmi hiç de korkunç değildir. O görünüşte güçlü, gerçekte ise koftur. Halktan kopuk olduğu için nitelik olarak cılızdır. ... Başkan Mao Zedung çok önce 'bütün gericiler kağıttan kaplandır. Revizyonist Sovyetler Birliği de kağıttan kaplandır' diye açıklamıştı."

Gerçekten de, bütün gelişmeler Sovyet revizyonistlerinin içte ve dışta büyük güçlükler içine battıklarını gösteriyor. Onun taktığı "sosyalist" maskesi artık düşmektedir. Dünya halkları bu maske altındaki emperyalist çehreyi kendi tecrübeleriyle tanımaktadırlar. Diğer yandan Sovyet halkı ve Sovyetler Birliği'nde yaşayan çeşitli milletler, Brejnev kliğinin sosyal-faşist diktatörlüğüne karşı mücadeleye geçmektedirler. Sovyetler Birliği, tıpkı Hitler gibi askeri gücüne dayanarak dünyanın yeniden paylaşılmasını istiyor. Bu sonradan görme emperyalistin hırsı ölçüsüzdür, fakat o ekonomik yönden büyük güçlükler içindedir. Kredi almak için sürekli olarak batılı emperyalistlere el açmakta, diğer yandan ülkesindeki gıda maddeleri sıkıntısı her geçen gün vahimleşmektedir.

Yurdumuzda da Sovyetler Birliği'nden korkanlar ve onun saldırganlığını "saldırmazlık anlaşmalarıyla" yatıştıracaklarını sananlar vardır. Bunlar boş hayallerdir. Türkiye halkının iki süper devlete ve özellikle Ros sosyal-emperyalistlerine karşı mücadelesi, yeni bir saflaşmaya yol açmakta ve herkesi safını belirlemeye zorlamaktadır. Bugün geniş yığınlar, sosyal-emperyalizme karşı mücadeleye atılmaktadır. Birkaç yıl öncesini düşünürsek bu önemli bir ilerlemedir. Sosyal-emperyalistlerin kofluğunu, sımsıkı birleşen her iki milliyetten Türkiye halkı da ispat edecektir.

Türkiye Marksistlerinin Sovyet sosyal-emperyalizmine ve revizyonizme karşı mücadelesi, Çin ve Sovyetler Birliği arasındaki çelişmelere indirgenemez. Türkiye Marksistleri, her şeyden önce dünya proleter devriminin, Türkiye devriminin ve yurt savunmasının bir gereği olarak, sosyal-emperyalizme karşı mücadele ediyorlar.

Revizyonistler, Mao Zedung yoldaşın sonsuzluğa göç etmesinden sonra yeni umutlara kapıldılar. Onlar, Çin'in renginin değişeceği hayaliyle avunmaktadırlar. Mao Zedung yoldaşın düşünceleriyle silahlanmış milyonlarca halefi, başta Hua Kuo-feng olmak üzere Çin Komünist Partisi önderliğinde proletarya diktatörlüğünü her gün daha fazla sağlamlaştıracak ve Çin'in rengi daima kızıl kalacaktır. Mao Zedung yoldaşın Çin halkına bıraktığı güçlü bir silah olan "revizyonizme karşı on bin yıllık mücadele azmi" sosyal-emperyalistlerin ve revizyonistlerin hayallerini her zaman yerle bir edecektir.

Mao Zedung yoldaşın çağrısı her zaman dünya halklarının kulaklarında çınlayacaktır:

"Bütün dünya halkları yürekli olsunlar, savaşmaya cesaret etsinler, zorluklardan korkmasınlar ve dalgalar halinde ilerlesinler, o zaman bütün dünya mutlaka halkın olacaktır. İblislerin hepsi yok edileceklerdir."

(x) Lenin, Ulusların Kaderlerini Tayin Hakkı, Sol yayınları, 2. Baskı, s. 224)

GEÇEN HAFTADAN SEÇTİKLERİMİZ

● REVİZYONİSTLERİN İMTİHANI:

Günaydın'da Necati Zincirkıran, DGM'lerin kalkmasıyla "sol" için yeni bir imtihanın başladığını söylüyor. Zincirkıran şöyle diyor: "Eğer bundan sonra anarşik olaylar artarsa solun DGM'yi anarşiyi arttırmak için engellediği söylenecek. Ve MC partileri bunu seçim propagandası yapacaklar. Yok eğer ortalık durulursa MC'nin DGM'yi bir terör aracı olarak kullandığı ortaya çıkacak." Yazının sonunda ise, Necati Zincirkıran CHP ile birlikte revizyonistleri de kendi safında gördüğünü belirten şu sözleri söylüyor: "'Sol' içindeki hizipler hele CHP'ye ve sosyalist partilere düşman bazı fanatik gruplar bu huzuru hep kundaklamak isteyebilirler. ... Unutmamalı ki, sol grupları en iyi frenleyebilecek yine 'sol'dur. 'Sol'un imtihanı başladı."

● REVİZYONİSTLERİN MEDENİLİĞİ:

Tercüman'da Rauf Tamer, bu ara "sosyalistler"le aralarının çok iyi olduğunu yazıyor. "Eylemlere karışmayan medeni solcular"ı methediyor. "Medeni solcular", "sözde solcular"dan yaka silkiyormuş. Rauf Tamer, yazısının sonunda şu çağrıda bulunuyor: "... azgın sokak kabadayılarına verilecek derste hepinizi göreve çağırıyorum."

● FAŞİZMİN TIRMANMADIĞINI HERKES KABUL EDİYOR

Cumhuriyet'te "Olayların Ardındaki Gerçek" köşesinde "MC'nin son günlerde üstüste tökezlediği" anlatılıyor. MC'nin gerilemeye başladığı söyleniyor.

● PARA KARŞILIĞINDA REVİZYONİST PROPAGANDA:

Sosyal-emperyalizmin yurdışındaki beşinci kolu Türkiye "Barış" ve "Özgürlük" Komitesi, gazetelere ilan vererek öğretmenleri aldatmaya ve kendini reklam etmeye çalışıyor. Gazetelere para vererek kendinden bahsettirmek, faşistlerin eski revizyonistlerin ise yeni bir taktiği olarak sık sık kullanılıyor.

● AP'LİLER ÇAĞLAYANGİL'İ ELEŞTİRİYOR:

Son Havadis'te Yalçın Uraz Dışişleri Bakanlığını eleştiriyor. Islah edilmesi gerektiğini söylüyor. Yabancı ülkelerdeki elçilerin kendi görüşlerinde olmamasından yakınıyor. AP'li yazarlar sık sık Çağlayangil'e ima yollu eleştirilerde bulunuyorlar.

● HALKIN MÜCADELESİNİN KIŞKIRTMA OLDUĞUNA KİMSE İNANMIYOR:

Milliyet'te Abdi İpekçi, "Ecevit'in AP'nin seçim yolunu kapatmak için kışkırtmalar yaptığı iddiasının asılsız olduğunu" söylüyor.

● HAFTANIN FIKRASI

Birleşmiş Milletler Genel Kurul toplantısından dönen Avrupa delegeleri arasındaki tartışma Okyanus'un tam ortasında iyice kızışır. Her delege insanlık tarihi için en büyük yararlığın kendi milleti tarafından yapıldığını savunmaktadır. Derken birden ayağa fırlayan Fransız;

-Yaşasın büyük Fransız İhtilali. yaşasın 1789. yaşasın özgür Fransa! diyerek kendini uçaktan aşağı atar.

Bunu gören İngiliz ardından derhal ortaya atılır ve;

-Yaşasın büyük Britanya, yaşasın topraklarında güneş batmayan Kraliçe Elizabet! deyip kendini uçaktan fırlatır. Derken Alman da :

-Herkesten üstün Almanya! diye haykırarak o da kendini bırakır. Nihayet iri yarı şiş göbekli Rus doğrulur koltuğundan ve kalın sesiyle;

- Yaşasın büyük Sovyetler Birliği, yaşasın sosyalist sistem, yaşasın Leonid Brejnev yoldaş! diye ağır ağır konuştuktan sonra,

Bulgarı aşağıya atar.

"Yurtsever Gençlik" Dergisi'nin Açıklaması

Bugüne kadar sadece bir tek sayısı çıkmış bulunan "Yurtsever Gençlik" adlı dergi Halkın Sesi'ne bir mektup göndermiştir. Mektubun okuyucularımızın bilgi edinmesi bakımından sadece açıklama kısmını yayınlıyoruz:

Halkın Sesi Dergisinin 21 Eylül 1976 tarihli 75. sayısında "Yaşasın Proleter Devrimcilerinin Birliği-Dünya Proletaryasının Yüce Öğretmeni Mao Zedung yoldaşın Ölümü Üzerine" başlığıyla ve "Ulusal Kurtuluş Yayınları" imzasıyla bir yazı yayınlandı. "Ulusal Kurtuluş Yayınları" imzasıyla görüşlerini bildiren arkadaşların düşünceleri ile ilgili eleştirilerimizi, burada belirtmeyi gereksiz buluyoruz. Sorunun bizi ilgilendiren yanı ile ilgili bir açıklamada bulunmayı, her türden spekülasyon ve yanlış anlamayı önlemek bakımından gerekli görüyoruz.

Ulusal Kurtuluş Yayınları, Yurtsever Gençlik Dergisinin yayın faaliyetinin örgütlenmesi aşamasında herhangi bir biçimde bu çalışma içinde yer almış değildir. Yurtsever Gençlik Dergisinin görüşleriyle benzerlik gösteren görüşleri savunmalarına rağmen, Ulusal Kurtuluş Yayınları sorumluları, kendi başlarına yayın faaliyetlerini sürdürmekteydiler. İbrahim Kaypakkaya yoldaşın "Kızıl Siyasi İktidar" broşürünü yayınlamaları ve tüm diğer yazılarını sırayla yayınlayacaklarını belirtmeleri bu döneme rastlar. Bu broşürde yer alan ve PDA için "cellatlar-hainler" ifadesine yer veren önsöz de, Yurtsever Gençlik Dergisinden bağımsız olarak, Ulusal Kurtuluş Yayınları tarafından hazırlanmış ve yayınlanmıştır. Daha sonra Ulusal Kurtuluş Yayınları çevresindeki bir grup arkadaş, Yurtsever Gençlik Dergisinin yayın faaliyeti içinde yeralmıştır. Bu sırada, yayın politikaları ve "Kızıl Siyasi İktidar" broşürüne yazdıkları önsöz eleştirilmiştir.

Ancak bütün bu gelişmeler, devrimci çevreler tarafından yeterince bilinmemekteydi. Bu yüzden bu arkadaşların İbrahim Kaypakkaya Yoldaş'ın broşürünü basmaları ve benzer görüşleri savunmaları dolayısıyla, Yurtsever Gençlik Dergisinin görüşlerini temel alan ve derginin hazırlığıyla uğraşan çevrenin içinde yer aldıkları izlenimi doğmuştur. Ulusal Kurtuluş Yayınlarının tüm faaliyeti de bu çevrenin faaliyeti olarak değerlendirilmiştir. Dergimizin yayın faaliyeti içinde kısa bir süre görev alan bu arkadaşların durumu, sonraki ortak faaliyet nedeniyle önemli bir mahzura yol açmamıştır. Bu yüzden herhangi bir açıklama yapma gereği duyulmamıştır.

Ulusal Kurtuluş Yayınlarının geçmiş faaliyetinin esas sorumluluğunu taşıyan iki arkadaşın görüşleri son dönemde değişikliğe uğramıştır. Bu arkadaşlar eski görüşlerini "Troçkizm" olarak değerlendirirken, Aydınlık ve Halkın Sesi dergisi hakkındaki görüşlerini değiştirmişlerdir. "Cellatlar-hainler" nitelemesinin yerini "porelet devrimciler" almıştır. Bu iki arkadaşa ait olan düşünce değişikliğini, kendilerine ait bir mesele olarak görüyoruz.

Diyarbakır İl YSE'deki Baskılar

Diyarbakır İl YSE müdürlüğünde müdürün değişmesi ile uygulamalar da kökünden değişmiştir. MC tarafından İl YSE müdürlüğüne atanan Nihat Aydın faşist cephenin bir parçası olarak göreve getirilmiştir. Göreve gelir gelmez de ilk işi 5 yıldan beri orada çalışan bir daktilografı işten çıkarmak olmuştur. Bu arkadaşın işine son verdikten sonra işçileri önüne dizerek şu konuşmayı yapmıştır: "Ben buraya müdür olarak geldim. Burada benden büyüğü yok. Bu sendikaymış, falanca sendikaymış bende sökmez. Herşey benim." İl YSE içersinde ilk günlerden başlıyarak derebeyliğini sürdüren bu gözüdönmüşün karşısına çıkmaktan çekinen sendikacıların çoğunluğu sonraları Nihat Aydın'ın birer uşağı durumuna gelmişlerdir. İşçi arkadaşı atmakla daha rahat çalışabileceğini beyan eden müdür günden güne kişi haysiyetini ve yasaları çiğnemekten çekinmemiştir. Müdür köy yollarından Sabahattin Çiftçi'yi Sait Ensarioğullarının evinin önündeki dereye köprü yapmadığı ve emirlerine itaat etmediği için bu arkadaşı da Bitlis'e sürgün etmek için son gücüne kadar diretmiş ve bunu da başarmıştır. Bu namussuzca harekete tepki duyan sendikacı Behzat Ateşoğullarını ise Nihat Aydın kendi müdürlük odasına çağırtarak aynı kişilere dövdürüp dışarı attırmış, "bende böyle isteyen çalışır, isteyen istifa eder" demiştir.

Nihat Aydın kanunsuzluklarını iş konusunda da sürdürmektedir. İhaleleri kapalı kapılar arkasında yapmakta ve inşaatların çoğunu YSE tarafından denenmemiş olan taşaronlara vermiştir. İşçilere silâh çekip, tehdit edecek kadar ileri giden Nihat Aydın bir gün bir işçiyi tehdit etmiş, bayılan işçi daha sonra durumu ağırlaştığı için hastaneye kaldırılmıştır. Her yıl denenmiş olan işçiler işe alınmayıp, bunun yerine 200 silâhlı fedai işe alınmıştır. Ensarioğullarından kart götürmeyen il YSE'ye alınmamaktadır.

Diyarbakır İl YSE'den Bir Devrimci

PEKİN ve TİRAN RADYOLARININ YAYIN SAATLERİ

Okuyucularımızın soruları üzerine Pekin ve Tiran Radyolarının yayın saat ve metrelerini yeniden yayınlıyoruz.

PEKİN RADYOSU:

17.00-17.30	Kısa dalga 26 m.
17.30-18.00	Kısa dalğa 26 m.
19.00-19.30	Kısa dalga 26,31 ve 41 metreler
20.30-21.00	Kısa dalga 26,31 ve 41 metreler

TİRAN RADYOSU:

06.00-06.30	Kısa dalga 41 ve orta dalga 247 metre
19.30-20.00	Kısa dalga 25 ve 31 metreler
22.00-22.30	Kısa dalga 41 ve 50 metreler

İzmir' de DGM, MC ve İki Süper Devlet Protesto Edildi

İzmir'de 9 Ekim günü İzmir'den, çevre il ve ilçelerden binlerce yurtseverin katılmasıyla "DGM'YE HAYIR, YIKILSIN FAŞİST MC" yürüyüş ve mitingi yapıldı. Miting İzmir'de "HALKIN SESİ" ve diğer devrimci dergilerin görüşlerini savunan devrimciler tarafından ortak olarak düzenlendi. 7 Ekim 1976 Perşembe günü bir basın toplantısı düzenleyerek, "DGM'yi ve MC'yi protesto eden tutuklu ve mahkumların aileleri, bütün ana ve babaları yürüyüşe katılmaya çağırıldı. Saat 15. 00'de Basmane meydanından başlayan yürüyüş, Cumhuriyet alanında yapılan konuşmalarla sona erdi.

Yürüyüş esnasında "NE AMERİKA NE RUSYA. BAĞIMSIZ TÜRKİYE, DGM KAPANSIN ZİNDANLAR BOŞALSIN, YURTSEVERLER BİR OLSUN FAŞİST MC YIKILSIN, İŞ TOPRAK HÜRRİYET FAŞİZME NİHAYET,GENEL GREV YAPILSIN FAŞİST MC YIKILSIN, TÖB-DER AÇILSIN. MİLLİ ZÜLME SON" gibi sloganlar atıldı. Devrim şehitleri ve Mao Zedung'un anısı yapılan bir dakikalık saygı duruşundan sonra, mitingi düzenleyen gruplardan arkadaşlar ve Konak olayları sırasında yakalanıp, halen Buca cezaevinde tutuklu bulunan arkadaşımız Aptullah Karşılayan'ın ablası birer konuşma yaptılar.

Halkın Sesi'nin görüşlerini savunan arkadaşımız yaptığı konuşmasında 'işçilerin yurt çapında başlattıkları mücadelenin ta başından itibaren MC faşistlerinin cepheden, revizyonist DİSK yöneticilerinin ise cephe gerisinden sinsi saldırılarına maruz kaldığını belirttikten sonra, "DİSK yönetimindeki Rus işbirlikçisi revizyonistler mücadeleyi açık açık bastıramayacaklarını anlayınca işçi sınıfını arkadan hançerleme yolunu seçtiler." dedi. CHP yöneticilerinin teslimiyetçi uzlaşmacı siyasetlerini eleştiren arkadaşımız, CHP yöneticilerinin bu tutumlarını terketmesini ve DGM ve MC'ye karşı aktif bir şekilde mücadele vermeleri gerektiğini söyledi. Arkadaşımız konuşmasının son bölümünde Halkın Kurtuluşunun revizyonist "Faşizm Tırmanıyor" teorisini eleştirerek bu teorinin halkın mücadelesine zarar verdiğini açıkladı. Halkın Kurtuluşu dergisinin aynı zamanda kendiliğinden mücadelenin karşısına "Demokratik Halk İktidarı" şiarıyla ortaya çıkarak kolay devrim hayalleri yaydığını ve başıbozukluğu körüklediğini söyledi. Bunun üzerine Halkın Kurtuluşu taraftarları arkadaşımızın bu sözlerini "Faşizme Ölüm Halka Hürriyet" sloganlarıyla bastırmaya çalıştılar.

Konuşmalarda genel grevden sonra işten atılan işçilerin geri alınması, tutuklu işçilerin serbest bırakılması, DGM'lerin verdiği cezaların iptali, tutuklu yurtseverlerin serbest bırakılması. DGM'nin kapanması ve MC'nin yıkılması istendi. TÜRK-İŞ ve DİSK'li işçiler eylem birliğine çağırıldı. DİSK'li sosyal-faşistlerin ihaneti sergilendi. İki süper devlet teşhir edildi.

Aptullah Karşılayan arkadaşımızın ablası ise şunları söyledi.:

"DGM'ler için öyle çok söylenecek bir şey yok. Onların durumu gün gibi ortadadır. Onlar halkın vicdanında mahkum olmuşlardır. Bu durumda biz, analara, babalara,kardeşlere düşen görev nedir? Bizler, bu baskılar karşısında bu cinayetler karşısında dizlerimizi dövüp ağıt yakmamalıyız. Bu duruma sessiz kalmamalıyız. Bizler Kurtuluş savaşı'mızdaki kadınlarımızın, erkeklerimizin bağımsızlık ruhunu, bağımsızlık için verdiği mücadeleyi örnek almalıyız. Faşist baskılara kararlılıkla karşı koymalıyız. Yurdumuzun en tehlikeli düşmanı Rusya'ya ve onun uşakları sosyal-faşistlere karşı mücadele etmeliyiz. Bu amaçla birlik olmalıyız. Geleceğin mutlu günleri bizimdir. Bütün analar, babalar, birlik olalım" diyerek sözlerini bitirdi.

Daha sonra iki süper devlete, faşizme ve revizyonizme karşı mücadele andı içildikten sonra miting sona erdi.

İzmir Mitinginin Dersleri:

REVİZYONİZM KUYRUKÇULUĞUNA SON !

9 Ekim 1976 Cumartesi günü İzmir'de 4 bine yakın yurtseverin katılmasıyla "DGM ve MC'yi protesto" eden bir yürüyüş yapıldı. Yürüyüş İzmir'deki devrimcilerin ortak olarak düzenledikleri ilk yürüyüş olması açısından önem taşıyordu. Diğer taraftan yürüyüş çalışmaları siyasi görüşlerin tartışıldığı canlı bir ortam yarattı. Turkiye devrimci hareketi içinde iki çizgi arasındaki mücadeleyi hızlandırdı ve tabandaki devrimcilere yaydı. Omuz omuza afişlemeye, bildiri dağıtmaya çıkan devrimciler arasındaki birlik kuvvetlendi. Mitingin ortak olarak düzenlenmesi proleter devrimcilerin birliği yönünde atılan olumlu bir adım oldu.

Biz bu yazıda miting çalışmaları sırasında açıkça görülen proleter devrimcilerin birliği önünde engel teşkil eden hastalıklar üzerinde duracağız. Bu hastalıklar sosyal- emperyalizme teslimiyet, revizyonizmle uzlaşma ve grupçuluktur.

Bu çalışmaların başladığı ilk günlerde çalışmalara Devrimci Gençlik ve Demokratik Devrimci Kültür Derneğinden arkadaşlar da katılmışlardı. Bunlarla birlikte bir de bildiri çıkarıldı. Daha sonra ortak eylemin ilkeleri konusunda anlaşmaya varılamayınca bu gruplar hem bildiri hem de miting çalışmalarından çekildiler. Onlar ortak eylem ilkesi olarak sosyal-emperyalizme karşı sloganların atılmama ve taşınmamasını getirdiler. Devrimci gençliğin eylem birliği üzerinde fırtınalar koparan DGD'liler eylem birliğinin demokrasi temelinde olmasına karşı çıktılar. Herkesin görüşlerini açıklamasının anarşiye sebep olacağını ileri sürdüler. Onlar proleter devrimcilerle TİP, TSİP, TKP revizyonistleri arasında bir ayrım yapmadıklarını söylediler. Onların bu tutumlarına rağmen yürüyüşe katılabilecekleri, söz, pankart, ve slogan serbestlikleri olduğu bildirildi. Onlar buna rağmen yürüyüşe katılmayarak revizyonistlerin etkisinden kurtulamadıklarını ortaya koydular. Ayrıca onların demokrasiye karşı çıkan tutumlarının gençliğin devrimci eylem birliğinin önünde ne büyük bir engel olduğu açıkça ortaya çıktı.

Türkiye halkına gösterdikleri hedefleri ile sosyal-emperyalizm ve revizyonizmle uzlaşmanın teorisini yapan Halkın Kurtuluşu görüşünü savunan arkadaşlar miting çalışmalarına daha baştan ilgisiz kaldılar. Yoğun eleştiriler üzerine bu tutumlarını değiştirdiler. Üzerine anlaşmaya varılmış ve basımına başlanmış bir bildirinin basımını kendiliklerinden durdurdular. Gerekçe olarak da toplantıya katılan arkadaşlarının her konuda yeterli olmadığını, bu yüzden bildiride kendi siyasetlerine ters düşen noktaların yer aldığını bildirdiler. Onlar böylece kendi arkadaşlarının ve komitenin insiyatifini hiçe sayan, hegemonyacı bir tutum içine girdiler. Ayrıca faşizme karşı bu mücadelede ciddiyetsiz ve ilgisiz bir tutum gösterdiler. Diğer devrimcilerin eleştirilerine rağmen bu tutumlarını devam ettirdiler. Yeniden hazırlanan bildiriye konması kararlaştırılmış olan bir bölümü kendi insiyatifleriyle bildiriye koyarak bu defa da tahrifatçılık yaptılar. Bunun üzerine Halkın Sesi ve Militan Gençlik dergilerinin fikirlerini savunan arkadaşlar bu tahrifatçılığı, sorumsuzluğu ve yetkisi olmayan birisini göndererek miting çalışmalarına ilgisiz kalmayı protesto ettiler. Halkın Kurtuluşu yanlılarını teşhir edeceklerini açıklayıp, bu arkadaşları özeleştiri yapmaya ve ilgisiz tutumlarını değiştirmeye çağırdılar. Onlar ise buna rağmen samimi bir özeleştiri yapmaktan kaçınarak suçu temsilci arkadaşlarına yıkmaya çalıştılar. "Yavuz hırsız ev sahibini bastırır" misali diğer devrimcileri bir hatayı genişletip kendilerini yıpratmaya çalışmakla suçladılar. Bu arkadaşların bu tutumları halka, diğer devrimcilere karşı sorumsuzluklarının ve grup çıkarlarını halkın menfaatleri üzerine çıkaran, anlayışlarının bir ürünüydü. Halkın Kurtuluşu'nu savunan arkadaşlar önce TİP, TSİP ve İGD gibi sosyal-faşist örgütlerin de çağrılabileceğini söylediler. Fakat eleştiriler üzerine bir gün sonra bu sözlerini geri aldılar. Onlar mitig çalışmalarından ayrılan grupların katılabilmesi için sosyal-emperyalizme karşı diğer gruplarla slogan ve pankart pazarlığına oturdular. O gruplardan bir temsilcinin "Ne Amerika Ne Rusya" hariç diğer iki süper devlete karşı sloganların atılabileceği şeklinde ilkesiz ve objektif olarak devrimci safları bölmeye hizmet eden komplocu anlayışı karşısında ilkesiz bir uzlaşma zemini aramaya giriştiler. Bu tutum kendi revizyonizmle uzlaşma çizgilerini komite çalışmalarına kabul ettirebilme anlayışından kaynaklanıyordu.

Halkın Kurtuluşu'nu destekleyen arkadaşlar bildiri ve afiş metinlerinde revizyonizmle uzlaşma anlayışlarından ileri gelen ve bağımsızlık meselesini yalnızca "bizim meselemiz" olarak gören anlayışlarından dolayı bir kere olsun "Ne Amerika Ne Rusya" sloganını önermediler. Bu slogana zaman zaman gereksiz diyerek karşı çıktıkları gibi, bunun yerine başka sloganları önerdiler ya da önerilen başka sloganlara dört elle sarıldılar.

Bu arkadaşlar toplantılarda Halkın Kurtuluşu'nun reformcu siyaseti üzerinde de ısrar ettiler. "Ne reformcu iktidar Ne sosyal-faşist diktatörlük", "Yaşasın devrimci işçi-köylü iktidarı" gibi devrimci iktidarı " gibi devrimci iktidarın kurulmasının şartlarının ve iktidarı alınının şartlarının olduğunu anlatan sloganı ileri sürdüler. Bu sloganın "iktidarı al" sloganı değil, "propaganda sloganı olduğunu ileri sürerek meselenin özünü gizlemeye çalıştılar. Aksi gibi bu arkadaşlar, "Faşizmin gerilediğini" inkar edip, "Faşizmin tırmandığını" söylüyorlar. Bu 'tırmanış' teorisi ile yukardaki slogan birbirini yalanlayan sloganlar olup son slogan Halkın Kurtuluşu'nun 'tırmanış' teorisinden yaptığı tornistanla tamamen uyum içindedir.

İZMİRLİ PROLETER DEVRİMCİLER

Halkın Kurtuluşu Revizyonistle

“Ulusal Demokratik Halk Devrim

Halkın Kurtuluşu, 25. sayısında "devrimci işçi-köylü iktidarının" propagandasını her zaman yapmak ve bütün mücadeleleri bu amaca bağımlı kılmak gerektiğini belirten bir başyazı yayınladı. Aslında bu başyazı, iki hafta önce ileri sürülen "MC yıkılmalı, halkın demokratik iktidarı kurulmalıdır" şiarından bir geri dönüşü dile getiriyordu. Halkın Kurtuluşu, bugüne kadar yaptığı bütün geri dönüşlerde olduğu gibi, Aydınlık ve Halkın Sesi'ne çatmayı da unutmadı. Halkın Kurtuluşçuları revizyonist ve reformcu hatalarını örtbas etmek ve dikkatleri başka bir yöne çevirmek için böyle bir çare bulmuşlar.

"GELECEĞİN PERSPEKTİF FORMÜLÜYLE GÜNÜN SLOGAN FORMÜLÜ ARASINA KESİN BİR SINIR ÇİZİLMELİDİR"

"Demokratik halk iktidarı" (işçi-köylü iktidarı değil) şiarını, bir propaganda veya ajitasyon şiarı olarak ileri sürmek başkadır, bu şiarı bir eylem şiarı veya mücadele çağrısı (direktif) olarak ortaya atmak başkadır. İkisi arasında dağlar kadar fark vardır ve Stalin'in belirttiği gibi,

"Sloganları direktiflerle veya ajitasyon sloganını eylem sloganıyla karıştırmak erken den veya çok geç eyleme geçmek kadar tehlikelidir ve bu durum bazen hayati derecede zarar verir." (1).

Proleter devrimcilerin içinde bulunduğumuz aşamadaki hedefleri, halkın demokratik diktatörlüğünü gerçekleştirmektir. Bütün mücadelemizi bu hedefe yöneltmeli, bu hedefe bağımlı kılmalıyız. "Demokratik halk iktidarı" şiarı bugün mücadelemizin perspektifidir, henüz günün sloganı haline gelmiş değildir. Bu nedenle Halkın Sesi, "tüm çalışanların grevi" şiarını ileri sürerken şöyle yazmıştı:

"Biz yurdumuzun tam bağımsızlığa kavuşmasını, ortaçağ karanlığının toplumumuzun her alanından, köyden, fabrikadan, şehirden kültür alanı ve siyasi yapıdan sökülüp atılmasını istiyoruz. Bunu başarmanın tek yolunun devrim olduğu inancındayız. Yurdumuzun meselelerini böyle geniş bir ufuk içinde görüyoruz. Ne var ki, bu yolda ilerlemek için, halkı bir güç haline getirmek, halkın önündeki engelleri temizlemek, halkın siyasi ve ekonomik ihtiyaçlarına doğru cevaplar vermek için, somut taktikler ve uygun mücadele biçimlerini halkın önüne koymalıyız.

"Bugün faşizme karşı şehirlerde yürütülen mücadelenin temel taktiği, tüm çalışanların grevinin hazırlanması olmalıdır" -altını biz çizdik (Halkın Sesi, sayı 54, başyazı).

Mücadeleyi, demokratik halk iktidarı ufku içinde ele almakla, günün sloganı olarak "demokratik halk iktidarı kurulmalıdır" demek birbirinden tamamen farklıdır. "Demokratik halk iktidarı kuralım" şiarını, günün şiarı haline getirmek için, halkı çeşitli mücadelelerden geçirerek buna inandırmak gerekir. Oysa bugün işçi sınıfının çoğunluğunu, reform hayallerinden kurtarmış değiliz.

Stalin, Bolşevik Partisinin bu konudaki tecrübesini şöyle özetlemektedir:

"'Bütün iktidar sovyetlere' formülünü gelecek dönemlerin perspektifinden günün sloganına, günün eylem sloganına dönüştürebilmek için çok daha tayin edici bir şart gereklidir. Bunun için, bizzat kitlenin kendisini, bu sloganın doğruluğuna ikna ederek bunun gerçekleştirilmesinde partiye belli bir destek sağlaması gereklidir. Geleceğin perspektif formülüyle günün slogan formülü arasına kesin bir sınır çizilmelidir." (2).

Oysa Halkın Kurtuluşu o kadar müthiş devrimcidir ki, bu "sınırı" bir kalemde kaldırmakta ve grev hareketinin başlamasıyla birlikte "MC yıkılmalı, halkın demokratik iktidarı kurulmalıdır" şiarını güncel şiar olarak ciddi ciddi ileri sürmektedir. Hem de hangi şartlarda? Proletaryanın henüz öncüsünü izlemediği ve reformculukla revizyonizmin etkilerinden kurtulamadığı şartlarda! Proleter devrimci siyaset ve taktikleri kavramayan Halkın Kurtuluşu çok hafif davranışlara kapılmaktadır.

GENEL GREV YOLUYLA "HALK İKTİDARI" KURMAK TROÇKİSTLERİN TEORİSİDİR

Halkın Kurtuluşu'nun bu hafif tutumu yazıya döküldüğü için, artık inkar edilemez. Aradan bir ay bile geçmedi, grev hareketinin başlaması üzerine, Halkın Kurtuluşu'nun 20 Eylül günlü 23. sayısı şöyle diyordu:

"MC YIKILMALI. HALKIN DEMOKRATİK İKTİDARI KURULMALIDIR".

Biraz aşağıda ise şöyle devam ediyorlardı:

"MC YIKILMALIDIR! AMA ALÇAKÇA YARATILAN HAYALLERE KAPILMAMALIYIZ. EĞER YERİNİ BİR HAKİM SINIF İKTİDARI ALIRSA, MC'NİN YIKILMASI 'DEMOKRASİ'NİN GERÇEKLEŞMESİ ANLAMINA GELMEZ." -altını biz çizdik-

Görüldüğü gibi Halkın Kurtuluşu 20 Eylül günü grev hareketinin sonunda iki ihtimal görüyordu: Birincisi, "demokratik halk iktidarının kurulması" idi. "Eğer" bu gerçekleşmez ise, MC'nin yerini "yeni bir hakim sınıf iktidarı"nın alması ihtimali söz konusuydu. Eğer türkçe konuşuyorsak, Halkın Kurtuluşu'nun yazdıklarını başka türlü anlamaya imkan yoktur. Zaten bu satırların yer aldığı manşet yazısı, baştan sona kendiliğinden hareket karşısında kendinden geçerek vecde gelmiş küçük burjuva çığırtkanlığını yansıtıyordu. Halkın Kurtuluşunun sık sık sözünü ettiği "devrimci durum" havasına girdiği görülmekteydi. Birkaç gün sonra ise, bu havanın yerini karamsarlık ve moral bozukluğu aldı. Çünkü revizyonistlerin ihaneti (Halkın Kurtuluşu'na göre "korkaklığı") etkilerini göstermeye başlamıştı.

Halkın Kurtuluşu'nun bu tutumu aşırı sağcı ve reformcu bir özü yansıtıyordu. Bilindiği gibi Troçkistler bütün dünyada genel grev hareketiyle devrim yapma hayalini yayıyorlar. Halkın Kurtuluşu, bu revizyonist görüşü daha da sulandırıyor. Bu arkadaşlar, Türkiye gibi bir ülkede proleterya önderliğinde, geniş köylü yığınlarını seferber eden, gerici devlet mekanizmasını parçalayan uzun süreli bir devrim mücadelesi olmaksızın, grev hareketi yoluyla hakim sınıfların devrilmesini ve demokratik bir iktidarın kurulmasını mümkün görüyor ve bunun gerçekleşmemesi gibi bir durumu da hesaba katıyordu (! ?)

> **GREV HAREKETİ KARŞISINDA KENDİNDEN GEÇİŞ VE KÜÇÜK BURJUVA ÇIĞIRTKANLIĞI**
>
> Şanlı ve büyük günler yaşıyoruz. 300,000 işçinin çelik pençeleri şartelleri indirip de hakim sınıfların yakasına yapıştığında; 300,000 işçinin anti-faşist şahlanışının gümbürtüsü emperyalizmin ve yerli işbirlikçileri zalim talancıların suratında gülle gibi patladığında, Türkiye halkının devrimci tarihinde yeni ve şanlı bir sayfa açıldı; yeni bir destan yazılmaya başlandı.
>
> Bu şahlanış, geleceğin parlak ve özgür günlerine doğru atılmış dev bir adımdır. İşçilerin, köylülerin bağımsız ve demokratik Türkiyesi'nin bir habercisidir. Bu bir başlangıçtır.
>
> (Halkın Kurtuluşu, sayı 24, sayfa 1)

Halkın Kurtuluşu, DİSK Temsilciler Toplantısının genel grev yönünde karar almasından hemen sonra 16 Ağustos 1976 günlü 18. sayı başyazısında şöyle yazdı:

".... genel grev, bütün halkın faşizme karşı ülke çapında 'genel direniş'ine dönüşebilir."

Bu bakış açısının doğal sonucu olarak, Halkın Kurtuluşu grev hareketi başlaması üzerine "GENEL DİRENİŞ" ve "MC YIKILMALI, HALKIN DEMOKRATİK İKTİDARI KURULMALIDIR" şiarını attı. "Genel Grev" yoluyla iktidarı ele geçirmek şeklindeki Troçkist anlayış, Halkın Kurtuluşu'nun 18. sayısından beri savunulmaktadır.

Aslında bu "genel grev-genel direniş" yoluyla iktidara gelme taktiği Türkiye'de ilk defa ileri sürülmüyor. Kıvılcımlı'nın "Sosyalist" gazetesi, 1970-1971 yılında bu Troçkist taktiğin kampanyasını yürüttü. Kıvılcımlı, bu taktiği bir darbe zemini yaratmak amacıyla öne sürdü. Halkın Kurtuluşu ise aynı taktiği "halk devrimine" giden yol olarak savunuyor. Anlaşılan Halkın Kurtuluşu saflarına katılan Kıvılcımlı'nın bazı eski müritleri, bu eski malları yaldıza boyayıp piyasaya sürebilmektedirler.

Halkın Kurtuluşu'nun DİSK yönetiminin kararının hemen ertesinde genel grevi benimsemesi, onun genel grev, genel direniş ve halk iktidarı konularında hangi güçlere güvendiği hakkında yeterli fikir vermektedir. Halkın Kurtuluşu, proleter devrimciler "tüm çalışanların grevi" şiarını attığı zaman dudak bükmüş, fakat revizyonistlerden kuvvet alınca "genel direniş" ve "halk iktidarı" lafları etmeye başlamıştır. 18. sayının başyazısı "önümüzdeki ayların mücadeleleri sonucunda, siyasi hayatımızda ya halkın ya da faşistlerin yararına önemli değişiklikler olacağı gün gibi açıktır" diyordu. Bu değişiklikleri tayin edecek cepheleşmeyi ise şöyle belirliyordu:

".... sertleşen mücadele sonunda siyasi hayatın ne yönde gelişeceğini doğrudan doğruya emekçi halkın ve faşistlerin güçleri belirleyecektir." (18. sayı başyazı)

Görüldüğü gibi güçlerin mevzilenmesinde ne iki süper devlet ne de revizyonistler var! Aslında Halkın Kurtuluşu, sosyal-emperyalistler ve revizyonistleri "emekçi halkın" güçleri arasında görmektedir. Güçlerin mevzilenmesini "faşizmle halk" olarak belirleyen bir stratejinin başka bir anlamı olamaz, çünkü Amerikancı faşizme karşı cephe alanlar arasında Sovyetler Birliği ve revizyonistler de bulunmaktadır.

HALKIN KURTULUŞUNUN REFORMCU HAYALLERİ

Bütün bunları yazarken Halkın Kurtuluşu'nun "demokratik" bir burjuva iktidarı kurulması hayallerini de unutmamak gerekir. Halkın Kurtuluşu, CHP'yi "orta burjuvazinin partisi" olarak gördüğüne göre, CHP iktidarı "yeni bir hakim sınıf iktidarı" olmayacaktır. CHP'ye yöneltilen göstermelik sözlere rağmen, Halkın Kurtuluşu'nun bel bağladığı da budur. Halkın Kurtuluşu, proletarya önderliğinde olmayan bir iktidarın "emekçi halkın acil ve hayati taleplerini gerçekleştirebileceğini", hatta "düşman sınıflarla uzlaşmayıp tersine mücadele edebileceğini" kabul etmektedir. Halkın Kurtuluşu, grev hareketinin gerilemesi üzerine baygınlıktan kurtularak kendine geliyor ve reformcu karakterini şöyle döktürüyor:

"Şartlar bugün devrim için henüz olgunlaşmamıştır. İşçi sınıfı, halkın demokratik iktidarı uğruna mücadeleyi bir an olsun bırakmadan emekçi halkın acil ve hayati taleplerini gerçekleştirecek her iktidarı destekleyecektir.

"İşçi sınıfı devrimci işçi-köylü iktidarı için mücadele eder. Onun gerçekleşmesinin şartı olmadığı zaman, düşman sınıflarla uzlaşmayıp tersine mücadele eden ve halkın acil ve hayati taleplerini gerçekleştirecek ve işçi sınıfının serbestçe örgütlenmesine izin verecek hükümeti destekler." (Halkın Kurtuluşu, sayı 24, 27 Eylül 1976, "Ne reformist..." başlıklı yazı, s. 7)

"Emekçi halkın acil ve hayati talepleri" nedir? Halkın Kurtuluşu, kış yaklaştığına göre bu taleplerin odun kömür ihtiyacı vb. olduğunu sanıyor galiba. Bugün emekçi halkın "acil ve hayati talepleri" iki süper devletin baskı ve tahakkümünden kurtularak bağımsızlığa kavuşmak, toprak devrimini, özgürlüğü ve demokrasiyi gerçekleştirmektir. Bütün bunları, proletarya önderliğindeki halk iktidarı dışında hangi iktidar gerçekleştirebilir?

Halk iktidarı dışında, "düşman sınıflarla uzlaşmayıp tersine mücadele eden" bir iktidar nerde görülmüştür? Halkın Kurtuluşu, böyle bir iktidarı Merih gezegeninden mi getirecektir? "Düşman sı-

e el ele

„ Yolunda

nıflarla uzlaşmayan" bir orta burjuva iktidarı keşfetmek şerefi. revizyonistlere aittir. Halkın Kurtuluşu da. bu eski malları piyasaya sürerek reformcu hayaller yaymaktadır.

Halkın Kurtuluşu'nun aynı yazısı, "faşizmle uzlaşan reformcu bir CHP iktidarını asla desteklememek" gerektiğini söylemeyi de ihmal etmiyor. Peki Halkın Kurtuluşu'nun "acil ve hayati talepleri gerçekleştirecek", "düşman sınıflarla uzlaşmayacak" ve "işçi sınıfının serbestçe örgütlenmesine izin verecek" hükümeti hangisidir?

Bugün Türkiye'de başlıca dört siyasi akım mücadele ediyor: ABD işbirlikçileri, sosyal-emperyalizmin beşinci kolu revizyonistler, reformcu CHP ve devrimci proletarya. Açıktır ki, bunlar arasında Halkın Kurtuluşu'nun büyük umutlar bağladığı akım, reformcu CHP'den başkası değildir. Şu CHP, "faşizmle uzlaşmaya" bir son verse, "asla desteklememeliyiz" sözleri de "mutlaka desteklemeliyiz" haline gelecektir. CHP'ye "orta burjuvazinin partisi" mertebesini verdikten ve halk iktidarı dışında halkın "hayati ve acil taleplerini gerçekleştirecek" bir iktidar hayal ettikten sonra niye olmasın? Halkın Kurtuluşu, bugün açıkça "CHP'yi destekliyorum" demekten korkmakta, fakat bunun yerini yapmaktadır. Yaydığı fikirler ise, reformculuktan başka bir şey değildir.

GREV HAREKETİNİ "HER DERDE DEVA" SANAN EKONOMİSTLER

Halkın Kurtuluşu'nun grev hareketiyle birlikte yükselen ateşi düşünce, bir hafta önce atılan "demokratik halk iktidarı" şiarının altından çıkan çapanoğlu işte budur! Lenin, aynı ateşli hastalığa kapılanlar için şöyle yazmıştı:

"'Struveciler' ve 'ekonomistler', kapitalizmin ilerici niteliğinden, onun kaçınılmazlığından ve Rusya'da mutlaka zafere ulaşacağı gerçeğinden, kimi zaman onu sonuna kadar savunan sonuçlar (sermayeye tapma onunla barışma ve mücadele edecek yerde onu göklere çıkarma); kimi zaman siyaset dışı sonuçlar (yani siyasetin inkarı ya da siyasetin öneminin, genel siyasi sarsıntıların ihtimal dahilinde olduğunun reddi: tam 'ekonomistlere' özgü bir hata); kimi zaman ise grev hareketini her derda deva görerek doğrudan doğruya "grevcilik" ('genel grev') sonucunu çıkardılar. Bunun sonuncusu, hareketin diğer biçimlerini unutturacak ve görmezlikten gelecek kadar ileri götürülmüş ve bir tek grev yöntemiyle, sadece ve sadece grev sayesinde kapitalizmden onun yenilgisine dolaysız bir 'sıçrama' yapmıştı" -altını biz çizdik- (3)

Halkın Kurtuluşu, yalnız bu olayda değil, sık sık ekonomistlerin hatasına düşüyor. Proleter devrimci siyasetin rolünü inkar ediyor ve kendiliğindenciliğin hayranı olarak ortaya çıkıyor. Son olayda ise, grev hareketini "her derde deva" sanarak, genel grev yoluyla demokratik halk iktidarının kurulmasını mümkün gördü ve "MC YIKILMALI, HALKIN DEMOKRATİK İKTİDARI KURULMALIDIR" şiarını ileri sürdü. "Eğer" bu gerçekleşmez ve MC'nin yerini "yeni bir hakim sınıf iktidarı alırsa" demokrasi aldatmacalarına inanılmaması konusunda halk yığınlarını uyardı (!). Halkın Kurtuluşu'nun bu çok yönlü bakış açısı karşısında hayranlık duymamak elde değil!

Bütün bu yazılanlardan bir hafta sonra Halkın Kurtuluşu, her zamanki "hem suçlu, hem güçlü" tavrıyla proleter devrimci tutumu eleştirmeye başladı. Grev hareketi sırasında "devrimci işçi-köylü iktidarı" şiarını atmamak reformculukmuş vb. vb. Bu arada bir hafta önceki tutum da bir Zati Sungur numarasıyla yok edildi! Halkın Kurtuluşu, güncel bir mücadele çağrısı olarak " demokratik halk iktidarı" şiarıyla, demokratik halk iktidarının propagandası arasındaki farkı el çabukluğu ile ortadan kaldırarak bu sihirbazlığı da yaptı.

Halkın Sesi, onları niçin eleştirmişti? Demokratik halk iktidarının propagandasını yaptıkları için mi? "Halkın demokratik iktidarı" şiarını, bir propaganda şiarı olarak ileri sürdükleri için mi? Elbetteki hayır. Çünkü Halkın Sesi, bunu her sayısında yapıyor ve özet olarak bundan başka bir şey de yapmıyor. Halkın Sesi şöyle yazıyordu:

"İşçi sınıfının devrimci bir önderlik olmadan 'büyük zaferler' kazanacağı şeklindeki kendiliğindenci ve maceracı görüşleri de yıkmalıyız. Proletaryanın siyasi bakımdan örgütsüz olduğu şartlarda gelişen kendiliğinden mücadelenin karşısına 'demokratik halk iktidarı' şiarıyla çıkan Halkın Kurtuluşu, kolay devrim hayalini yaymaktan ve başıbozukluğu desteklemekten başka bir şey yapmıyor. DİSK yönetimine güvenen ve mücadelenin devam etmesi için ona bel bağlayan, proletaryanın devrimci önderliğini reddeden bu görüşler de devrimci saflardan temizlenmelidir." (Halkın Sesi, sayı 76, 28 Eylül, s. 3)

Halkın Kurtuluşu, bir hafta içinde hatası ortaya çıkınca, hatasını örtbas etmek yerine açıkça ortaya koymalı ve kitleleri eğitmeliydi. Şöyle demeliydi :"Eski hastalığım olan kendiliğindencilik ve ekonomizm grev hareketiyle yeniden depreşti. Grev hareketini her derde deva sandım ve bu hareketle halk iktidarı kurulabileceğini dahi hayal ettim. Bu tutumum, gene eskiden beri proletarya partisini, dolayısıyla proletarya önderliğini reddetmeme sıkı sıkıya bağlıdır. Bütün bunlardan kurtulmak için revizyonizm ve sosyal-emperyalizmle uzlaşma çizgisine karşı mücadele açıyoruz."

REVİZYONİZM: HALKIN KURTULUŞU'NUN "KORKAK" MÜTTEFİKİ

Halkın Kurtuluşu, bunları söylemediği gibi hatalı tutumunu daha da derinleştirdi. Karşısına "demokratik halk iktidarı" için harekete geçme çağrısıyla çıktığı grev hareketini revizyonistlerin başlattığını şöyle yazdı:

"Başlattıkları grevi sözde bile savunma cesaretini göstermeyen revizyonist hainler, ortadan kaçtılar." (Halkın Kurtuluşu, sayı 24, 27 Eylül, baş vazı)

(devamı arka sayfada)

KİTLELERİ KENDİ SİYASÎ TECRÜBELERİ TEMELİNDE DEVRİMCİ MEVZİLERE ÇEKMEK LENİNİZMİN EN ÖNEMLİ TAKTİK İLKESİDİR

STALİN

J. STALİN

Bu taktik ilke, sloganların değiştirilmesi, bu değişikliğin sıra ve yöntemi meselesiyle ilgilidir. Bu taktik ilke, parti sloganlarının ne şekilde kitle sloganlarına dönüştürüleceği meselesiyle, kitlelerin bizzat kendi siyasi tecrübelerine dayanarak parti sloganlarının doğruluğuna ikna olabilmeleri için kitlelerin nasıl ve ne şekilde devrimci mevzilere çekilebileceği meselesiyle ilgilidir. Ama kitleler sadece propaganda ve ajitasyonla ikna olmazlar. Bunun için, bizzat kitlelerin kendi siyasi tecrübeleri gereklidir. Bunun için, bizzat geniş kitlelerin kendi hayatlarından çıkarak söz gelimi belli bir toplum düzeninin devrilmesinin kaçınılmazlığını, yeni bir siyasi ve sosyal düzenin kurulmasının kaçınılmazlığını öğrenmiş olmaları gereklidir. İleri grubun, yani partinin, diyelim ki 1917 Nisan'ında Milyukov-Kerenski geçici hükümetinin devrilmesinin kaçınılmaz olduğuna inanması iyidir. Ama sadece bu, bu hükümetin devrilmesi için eylemler düzenlemek, geçici hükümetin devrilmesi ve Sovyet iktidarının kurulması sloganlarını günün sloganı yapmaya yetmez. "Bütün İktidar Sovyetlere" formülünü gelecek dönemlerin perspektivinden günün sloganına, günün eylem sloganına dönüştürebilmek için çok daha tayin edici bir şart gereklidir. Bunun için, bizzat kitlenin kendisini, bu sloganın doğruluğuna ikna ederek bunun gerçekleştirilmesinde partiye belli bir destek sağlaması gereklidir. Geleceğin perspektif formülüyle günün slogan formülü arasına kesin bir sınır çizilmelidir. Özellikle işte bu yüzden Bogdatyev Yoldaş'ın önderliğindeki Petersburg Bolşevik grubu 1917 Nisan'ında başarısızlığa uğradı; çünkü onlar "Kahrolsun Geçici Hükümet, Bütün İktidar Sovyetlere" sloganını zamansız atmıştır. O zamanlar Lenin bu girişimi tehlikeli bir macera olarak nitelemiş ve açıkça mahkum etmişti. Neden? Çünkü hem cephedeki hem de cephe gerisindeki geniş emekçi yığınlar henüz bu sloganı benimsemeye hazır değillerdi. Çünkü bu grup, bir perspektif olan "Bütün İktidar Sovyetlere" formülüyle günün sloganı olarak "Bütün İktidar Sovyetlere" sloganını birbirine karıştırmıştı. Çünkü onlar, acelecilik ederek partiyi, o zamanlar hâlâ geçici hükümetin devrimci olduğuna inanan geniş kitlelerden, Sovyetlerden tamamen tecrit olma tehlikesiyle karşı karşıya bırakmıştı.

Çin komünistleri, söz gelimi 6 ay önce "Kahrolsun Vuhan'daki Guomindang Yönetimi" sloganını atabilirler miydi? Hayır, atamazlardı. Atamazlardı, çünkü bu tehlikeli bir acelecilik olurdu, çünkü bu, komünistlerin hâlâ Guomindang yönetimine inanan geniş emekçi kitlelere yaklaşmasını güçleştirirdi; çünkü bu, komünist partisini geniş köylü yığınlarından tecrit ederdi. Bu sloganı atamazlardı, çünkü Vuhan yönetimi, Vuhan'daki Guomindang Merkez Komitesi henüz devrimci burjuva hükümeti olarak tükenmemişti: toprak devrimine karşı mücadele ederek, işçi sınıfına karşı mücadele ederek, karşı devrim saflarına yönelerek geniş emekçi yığınların gözünde henüz kendine leke sürmemişti, itibarını yitirmemişti. Vuhan'daki Guomindang yönetimi devrimci hükümet olarak tükenmedikçe onu gözden düşürme ve devirmeye yönelinemeyeceğini; önce ona, kendini tüketmesi için fırsat verilmesini, ancak bundan sonra onun devrilmesi meselesini pratikte ortaya konulmasını her zaman söyledik. Çin komünistleri, "Kahrolsun Vuhan'daki Guomindang Yönetimi" sloganını artık atmak zorunda mıdırlar? Evet, zorundadırlar, hem de vakit geçirmeden, Guomundang yönetiminin devrime karşı mücadele ederek kendini artık lekelediği ve geniş işçi köyle yığınları karşısına düşman olarak çıktığı şu anda bu slogan halk yığınlarında muazzam bir etki yaratacaktır. Şimdi her işçi ve her köylü, komünistlerin, Vuhan hükümetinden, Vuhan Guomindang Merkez Komitesinden istifa etmekle ve "Kahrolsun Vuhan'daki Guomindang Yönetimi" sloganını atmakla doğru hareket ettiklerini anlayacaklardır. Çünkü şimdi köylü ve işçi yığınları bir seçimle karşı karşıyadır: ya şimdiki Guomindang yönetimi, yani kitlelerin en acil taleplerinin yerine getirilmesinden vazgeçmek, toprak devriminden vazgeçmek; ya da toprak devrimi ve işçi sınıfının durumunda kökten bir düzelme; ve işte o zaman, Vuhan'daki Guomindang yönetiminin devrilmesi kitlelerin günlük sloganı olacaktır.

Sloganların değişmesi meselesinde, kitleleri yeni devrimci mevzilere çekmenin yöntem ve yolları meselesinde, parti siyaseti, parti eylemleriyle, bu sloganın yerine, tam zamanında başka bir slogan koyarak geniş emekçi kitlelerinin kendi tecrübelerine dayanarak parti çizgisinin doğruluğunu görmelerine yardımcı olma meselesinde Leninizmin koyduğu üçüncü taktik ilkenin gerekleri bunlardır.

(Stalin, "Güncel Konular Üzerine Notlar", "Pravda", 1927, No. 169)

Halkın Kurtuluşu Revizyonistlerle el ele "Ulusal Demokratik Halk Devrimi„ Yolunda

Görüyor musunuz şu revizyonist hainleri, "ortadan kaçmasalardı" Halkın Kurtuluşu'nun "ulusal demokratik halk devrimi" ne güzel gerçekleşecekti.! ?

Bu ne biçim devrimci tutumdur ? Revizyonistlerin "başlattığını" söylediği grev hareketinin karşısına hiç bir önemli örgütlenmesi ve gücü olmaksızın "halk iktidarı" şiarıyla çıkıyor.

Bu ne biçim revizyonizme karşı mücadeledir? Revizyonistlerden grevi "savunma cesareti gösterdikleri" ve "ortalıktan kaçtıkları" için yakınıyor. Halkın Kurtuluşu, revizyonizmi şöyle eleştiriyor:

"Bu yüzden onlar, kendi sosyal-faşist diktatörlükleri yolunda atacakları adımları bile ödlekçe ve korkakça atıyorlar. ... Aslında bu revizyonist hainler her zaman olduğu gibi zoru görünce hemen teslim bayrağını çektiler. "(aynı başyazı)

Bu anlayış Halkın Kurtuluşu'nun DİSK yöneti - minin peşinden genel grevi benimsediği 18. sayısında şöyle dile getiriliyordu:

"Devrimcilerin önemle dikkat etmesi gereken husus, revizyonistlerin ve reformistlerin bir genel grev hareketini kendi siyasi amaçlarına tabi kılmaya çalışacakları, tıpkı 15-16 Hazirandaki gibi, zoru görünce mücadele alanını terkedip burjuvaziye sığınacaklarıdır. " -altını biz çizdik. -(Halkın Kurtuluşu, 18. sayı, başyazı)

Halkın Kurtuluşu'nun görüşlerini toparladığımız zaman şu tezlerle karşılaşıyoruz:

1. Revizyonistler, "sosyal-faşist diktatörlük yolunda adım atmak" için grev "başlattılar".

2. Biz revizyonistlerin "başlattığı" bu grevi "MC iktidarı yıkılmalı, halkın demokratik iktidarı kurulmalıdır" şiarı ile destekliyoruz. Eğer göl maya tutarsa, bu gerçekleşir. Yok eğer MC iktidarının yerini "yeni bir hakim sınıf iktidarı alırsa", sakın o zaman demokrasi gerçekleşti sanmayın!

3. Şu hain revizyonistler "kendi sosyal-faşist diktatörlükleri yolunda atacakları adımları bile ödlekçe ve korkakça atıyorlar ... her zaman olduğu gibi zoru görünce hemen teslim bayrağını çekiyorlar. " Revizyonistler, "zoru görünce mücadele alanını terkedip burjuvaziye sığınıyorlar. "

Halkın Kurtuluşu daha revizyonizmin mahiyetini bile kavramamıştır. O, revizyonizmin en tehlikeli emperyalizm tarafından desteklenen işbirlikçi büyük burjuva karakterinin farkında bile değildir. Revizyonizmi korkak ve ödlek olduğu için eleştirmekte, onun sosyal-emperyalizmin işbirlikçiliğinden gelen gaddar ve zorba karakterini göre memektedir. Halkın Kurtuluşu, revizyonistlerin hakim sınıflardan "korktuğunu" söylüyor. Revizyonistler, "hakim sınıflardan" korkmuyor, İŞÇİ SINIFINDAN VE HALKTAN KORKUYOR. Çünkü revizyonizm, hakim sınıflar içinde, en tehlikeli emperyalizmin uşağı olan, en gerici siyasi akımdır. Halkın Kurtuluşu revizyonizmi hala "sosyalizmin bir çeşidi" sanmakta, onun lafta sosyalist, gerçekte faşist" niteliğini anlamamaktadır. Halkın Kurtuluşu'na göre, revizyonistler "mücadele alanında - dır", fakat onlar "zoru görünce burjuvaziye sığınan korkak "proleterler" dir.

Halkın Kurtuluşu, revizyonistlere ödlek dav - randılar diye kızıyor. Çünkü Halkın Kurtuluşu' nun "ulusal demokratik halk devrimi" dediği şey, aslında revizyonistlerle ittifak halinde gerçekleştirilecektir. En son fırsatın kaçması da, tamamen revizyonistlerin "ödlekliği" ve "zoru görünce teslim olmaları" yüzünden olmuştur. Halkın Kurtuluşu, korkak davrandıkları ve teslim oldukları için müttefiklerini eleştiriyor. Ne gam, o müttefikler "sosyal faşist diktatörlük yolunda adım atıyor" olsalar da! Yürüyün ey revizyonistler, bu ne korkaklık, cesaretle yürüyün! Halkın Kurtuluşu'nun "ulusal demokratik halk devrimi" sizin desteğiniz olmadan nasıl gerçekleşecek?

Nasıl olsa baş düşman Amerikancı hakim sınıflar değil mi? Bu baş düşmana karşı Halkın Kurtuluşu da revizyonistlerle aynı safta "korkak ve ödlek olmayan" adımlar atabilir ve "demokratik halk iktidarı" şiarını öne sürebilir! Nasıl olsa Halkın Kurtuluşu için ikisi arasında çok önemli bir fark yok, ha "sosyal faşist diktatörlük", ha "demokratik halk iktidarı"? Birisi işçi sınıfının korkak mücadelesinin sonucu, diğeri cesur mücadelesinin! Hele şu yerli hakim sınıfları devirelim, sonra da "korkak dostlarımız" olan Sovyetler Birliği ve revizyonistlerle hesaplaşırız. İşte Halkın Kurtuluşu' nun parlak "devrim" stratejisinin özeti budur ve bu strateji sosyal-emperyalizmin hegemonyası ile revizyonistlerin sosyal faşist diktatörlüğünden başka bir şeye hizmet etmez.

REVİZYONİSTLERİN "SOSYALİST DEVRİM" TEZİNİN YANKILARI

Görüldüğü gibi "devrimci işçi köylü iktidarı" şiarları atmak, gerçekten böyle bir iktidar uğruna mücadele etmeye yetmiyor. Tayin edici olan. devrim stratejisinin ve siyasetlerin doğruluğudur. Revizyonistler, iktidar şiarı konusunda Halkın Kurtuluşu'ndan da "ileri"dirler. Onlar, Halkın Kurtuluşu'nun da gönülsüz söylediği "köylü" yü de bir kenara atıyor ve "işçi iktidarı" diye her gün kırk defa bağırıyorlar.

Yeri gelmişken şu noktaya da değinelim. Halkın Kurtuluşu'nun devrimimizin bugünkü aşamasında "halk iktidarı" değil de, sık sık "işçi-köylü iktidarı" şiarını ileri sürmesi de bir türlü kurtulamadığı revizyonist etkilerin sonucudur. Bugün Türkiye'de 25 milyon köylü ve 3 milyon kadar işçi yaşıyor. Bunlar dışında 10 milyondan fazla emekçi vardır. Devrimin hedefi, emperyalistleri, sosyal-emperyalistleri, büyük burjuvazi ve toprak ağalarını yıkmak ve proletarya önderliğinde, işçi köylü ittifakı temelinde halkın devrimci iktidarını kurmaktır. Bu nedenle Halkın Kurtuluşu başlığının altında yazılı olan "İşçilerin Köylülerin Bağımsız ve Demokratik Türkiyesi İçin İleri" şiarı da hatalıdır. Bağımsız ve demokratik Türkiye, yalnız 28 milyon işçi ve köylünün değil, bir avuç toprak ağası ve işbirlikçi burjuva dışındaki 40 milyonluk halkın ülkesi olacaktır. Arkadaşlar, Mao Zedung yoldaşın "Yeni Demokrasi" ve "Halkın Demokratik Diktatörlüğü"ad lı yazılarını bir kez daha incelemelidir. Lenin'in de mokratik devrim dönemindeki tutumu da açıktır:

"... çarlık üzerinde kesin bir zafer elde edebilecek tek güç ancak halk olabilir, yani eğer sadece esas büyük güçler ele alınacak ve köy ile şehir küçük burjuvazisi (o da 'halk' tır) bu güçler arasına konacak olursa proletarya ve köylülük." (4)

Gene Lenin şöyle demektedir:

"Bizim programımızın demokratik kısmı ... doğrudan doğruya halkın tümüne hitap eder; orda 'halk'tan söz etmemizin nedeni budur." (5)

Eğer Halkın Kurtuluşu "işçi köylü iktidarı" şiarını bir dikkatsizlik sonucu ileri sürseydi, bunun üzerinde durmaya gerek yoktu. Ne var ki Halkın Kurtuluşu'nun bir çok görüşü, dönüp dolaşıp Boran revizyonizminin "sosyalist devrim" tezine varmaktadır. Türkiye'nin "kapitalist" bir ülke olduğunun ileri sürülmesi, faşizme karşı mücadelenin toprak devrimi temeline dayandırılmaması, grev hareketi karşısında kendiliğindenci hayranlık ve ekonomizm, emperyalizme karşı mücadelenin geri plana itilmesi vb, bütün bunlar birbirine sımsıkı bağlıdır. Son olarak troçkizmin genel grev yoluyla iktidarı ele geçirme görüşünün de savunulması, hepsinin üzerine tüy dikmiştir.

SON GREV HAREKETİNİ REVİZYONİSTLER BAŞLATMADI

ONLAR ÖNLEYEMEDİKLERİ MÜCADELEYİ EZDİRTEBİLDİLER

Halkın Kurtuluşu'nun strateji, siyaset ve tah-

SLOGAN-TALİMAT

STALİN

Çarpıcı bir şekilde formüle edilmiş, savaşın veya tek tek muharebelerin hedeflerini yansıtan ve askerler arasında tutunabilen kararlar, orduyu eylemlere kazanmak ve morallerini yükseltme vs. aracı olarak cephede bazen tayin edici bir öneme sahiptir. Birlikle - re verilen uygun emirler, atılan sloganlar veya yapılan çağrılar tüm bir savaş boyunca birinci sınıf ağır top veya birinci sınıf hızlı tanklar kadar önemlidir.

Yüzlerce milyon insan ve onların çeşitli talep ve ihtiyaçlarının söz konusu olduğu siyasi alanda ise sloganlar çok daha büyük bir öneme sahiptir.

Sloganlar, mücadelenin yakın veya uzak hedeflerinin yönetici grup tarafından, diyelim ki proletarya ve onun partisi tarafından kısa ve açık olarak formüle edilmesidir. Mücadelenin çeşitli hedeflerine göre, ya bütün bir tarihi döneme ya da söz konusu tarihi dönemin her safha ve aşamasına ait çeşitli sloganlar vardır. İlk kez "Emeğin Kurtuluşu Gurubu" tarafından 1880'lerde ortaya atılan "Kahrolsun Otokrasi" sloganı bir propaganda sloganıydı, çünkü bu sloganın amacı en kararlı, en dayanıklı kişi ve grupları Partiye kazanmaktı. Rus-Japon savaşında otokrasinin zayıflığı işçi sınıfının en geniş kesimleri için şu veya bu şekilde gözler önüne serilince bu slogan bir ajitasyon sloganı oldu, çünkü artık amacı, milyonlarca emekçi kitleyi kazanmaktı. 1917 Şubat devriminden önceki dönemde, çarlık, kitlelerin gözünden tama - men düşünce "Kahrolsun Otokrasi" sloganı ajitasyon sloganı olmaktan çıkıp eylem sloganına dönüştü; çünkü amacı geniş yığınları çarlığa karşı saldırıya geçirmekti. Şubat devrimi günlerinde bu slogan artık partinin bir talimatı haline gelmişti, yani çarlık düzeninde belli kurluşların ve belirli noktalarının işgal edilmesi için doğrudan bir çağrı oldu, çünkü şimdi artık mesele çarlığı yıkmak ve yoketmekti. Talimat, partinin belli bir anda ve belli bir yerde yaptığı doğrudan eyleme çağrıdır, bütün parti üyelerini bağlar ve normal olarak eğer bu çağrı kitlelerin taleplerini doğru ve isabetli bir şekilde formüle etmişse, durum gerçekten olgunlaşmışsa geniş emekçi yığınlar tarafından benimsenir.

Sloganları talimatlarla ya da ajitasyon sloganlarını eylem sloganlarıyla karıştırmak en az, aceleci veya gecikmiş eylemler kadar tehlikelidir ve hatta bazen ağır felaketlere bile yol açabilir. 1917 Nisan'ında "Bütün İktidar Sovyetlere" sloganı bir ajitasyon sloganıydı. 1917 Nisan'ında "Bütün İktidar Sovyetlere" sloganı altında Petrograd'da yer alan ve Kışlık Sarayın kuşatıldığı ünlü gösteri bu sloganı bir eylem sloganına dönüştürme çaba - sıydı, aceleci ve bu yüzden zararlı bir çaba. Parti, bu gösterinin düzenleyicilerini mahkum ederken haklıydı, çünkü bu sloganın bir eylem sloganına dönüştürülmesi için gerekli şartların henüz mevcut olmadığını, aceleci bir eylemin proletarya - nın güçlerinin dağılmasına yol açabileceğini biliyordu.

Diğer yandan Partinin, düşmanın düzenlediği bir tuzağa karşı saflarını korumak ve talimatın uygulanmasını daha uygun bir ana ertelemek için kararlaştırılmış ve olgunlaşmış bir sloganı (veya talimatı) 24 saat içinde "kaldırmak" veya değiştirmek zorunda kaldığı durumlar olabilir. 1917 Haziran'ında böyle bir durum ortaya çıktı. Parti Merkez Komitesi, işçi ve askerlerin, dikkatle hazırlanmış ve 9 Haziran'da yapılması kararlaştırılmış gösterisini, değişen durumu göz önüne alarak "aniden" kaldırdı. Partinin görevi, tam zamanında ve ustalıkla ajitasyon eylem sloganına, veya eylem sloganını belli somut talimatlara dönüştürmek veya durum bunu gerektirdiği an ister yaygınlaşmış ister olgunlaşmış olsun tam zamanında şu veya bu sloganı uygulamaktan vaz geçmek için gerekli olan esneklik ve kararlılığa sahip olmaktır.

(Stalin, "Rus Komünistlerinin Strateji ve Taktik Meselesi Üzerine", "pravda", No. 56, 1923 – Değişik bir çeviri için bkz: Strateji ve Taktikler Üzerine, Aşama yayınları, s. 42 vd.)

lilleri, Marksizm ile revizyonizmin yamalı bir bohça içinde birleştirilmesini dile getiriyor. Son grev hareketi, bu gerçeği bir defa daha ortaya koydu.

Her şeyden önce şunu belirtmeliyiz. Son grev hareketini, Halkın Kurtuluşu'nun ileri sürdüğü gibi "revizyonistler başlatmış" değildir. Revizyonistlerin son grev hareketindeki rolünü Halkın Sesi çeşitli sayılarında şöyle tahlil etti:

"Tabandaki işçi eyleme geçmiştir. ... DİSK yöneticileri bastıramadıkları işçi eylemini mümkün olduğu kadar engellemeye çalışıyorlar." (Halkın Sesi, sayı 75, başyazı)

"DİSK yönetimi mücadeleyi bastırmakta MC iktidarına ve patronlara başından beri yardımcı oldular. DİSK yönetiminin grev kırıcı tutumunun sorumlusu revizyonist Ertürk-Meriç kliğidir. ... Onlar işçi sınıfının mücadele birikimini gördüler ve bu birikimin boşa akması için "Genel Yas" maskaralığını ortaya attılar." (Halkın Sesi, Özel sayı 24 Eylül 1976)

"Revizyonistler, işçi sınıfının elini kolunu bağlamak ve mücadelesini engellemek için eşi görülmemiş soytarılıklar icat ettiler. Şartların birçok bakımdan elverişli olduğu bir ortamda, işçi sınıfının birikimini yok etmek ve mücadelesini ezdirmek için ellerinden geleni yaptılar. ... Revizyonist klik, işçi sınıfının mücadelesini önleyemiyeceğini görünce, bu mücadeleyi hükümete ezdirtme yolunu seçti." (Halkın Sesi, sayı 76)

"Revizyonistlerin mücadelemize önderlik etmelerini beklemek büyük bir hatadır. Onlar, mücadeleye önderlik etmez. Onlar mücadeleyi kırar." (Halkın Sesi, İşçi Dayanışması" özel sayı)

Revizyonistler, DİSK aracılığıyla işçi sınıfı üzerinde belli bir denetime sahiptirler ve son grev hareketini de hükümetle birlikte durdurabildiler. Bu rası bir gerçektir. Fakat bu gerçek, revizyonistlerin işçi sınıfı üzerindeki etkinliklerinin karşı-devrimci nitelikte olduğunu göstermektedir. Yoksa Halkın Kurtuluşu'nun ileri sürdüğü gibi mücadeleyi revizyonistler başlatmadı. Revizyonistler, başlamasını önleyemedikleri mücadeleyi bastırabildiler.

Halkın Kurtuluşu'na şunu da sormak gerekir : "Revizyonistlerin sosyal-faşist diktatörlük yolunda" ilerlemek için "başlattıklarını"söylediğiniz bir grev hareketini, nasıl oluyor da, "muazzam önemde etkiler yaratacak tarihi bir olay", "işçi sınıfının mücadelesinde bir dönüm noktası" ve" yeni bir aşamanın başlangıcı" olarak görüyorsunuz? Bu görüşleriniz, sizin revizyonizmi sınıf düşmanı olarak değil, "korkak müttefik" olarak görmenizin başka bir ifadesidir. Bu görüşleri savunmakta israr ederseniz, en sonunda ancak "cesur" bir revizyonist olabilirsiniz.

Aslında Halkın Kurtuluşu'nun her iki görüşü de yanlıştır. Son grev hareketini "revizyonistler başlatmadığı" gibi, bu hareket muazzam öneme vb. sahip değildir. Son grev hareketi, işçi sınıfının kendiliğinden bir hareketedir, MC iktidarına darbe indirmiş, revizyonizmin maskesini düşürmüş ve proleter devrimci hareketin güç toplamasına hizmet etmiştir. Gene bu hareket, proleter devrimcilerin "tüm çalışanların grevi" şiarının ne kadar yerinde olduğunu, böyle bir genel grev için objektif şartların elverişli olduğunu göstermiştir.

Son grev hareketi, Halkın Kurtuluşu'nun reformcu görüşlerinin bir kez daha su yüzüne vurmasına sebep oldu. Halkın Kurtuluşu'nun kökü geçmişte olan bu reformcu tutumu, ister istemez revizyonizmle uzlaşmaktadır. Halkın Kurtuluşu, hangi rüzgardan kaçarsa kaçsın, eninde sonunda reformculuk, kendiliğindencilik ve ekonomizm rüzgarına kapılmaktadır. Bu, onun esas olarak sağ hatalara düşmesine yol açmaktadır. Halkın Kurtuluşu, çok yazıyor ve o kadar da çok hata yapıyor. Her sayfaları, her yazıları sayısız hatalarla doludur. Bütün proleter devrimcilerin bu arkadaşlardan beklediği şey, bilinçlerinin temeline yerleşmiş olan burjuva ideolojisini kökünden temizlemek amacıyla açık ve kararlı bir mücadeleye girişmeleridir. Bu mücadele, sosyal-emperyalizm ve revizyonizmle uzlaşma şeklinde kendini gösteren temel hata üzerinde yoğunlaşmalıdır.

Dipnotlar:

(1) Stalin, Strateji ve Taktikler Üzerine, Aşama yayınları, s. 43

(2) Stalin, Güncel Konular Üzerine Notlar, Eserler (almanca baskı), cilt 9.

(3) Lenin, Buharin'in "Dünya Ekonomisi ve Emperyalizm" Broşürüne Önsöz, Bütün Eserler (almanca baskı), cilt 18, s. 465 vd.

(4) Lenin, İki Taktik.

(5) Lenin, Doğuda Ulusal Kurtuluş Savaşları, Ant yayınları, s. 247.

Halkın Kurtuluşu'nun "Güçsüzlüğün Örtüsü Yüzsüzlük Olmamalı" Başlıklı Yazısına Cevap

AÇIK YÜREKLİ ve DÜRÜST OLUN

Halkın Kurtuluşu dergisinin 26. sayısında "Güçsüzlüğün Örtüsü Yüzsüzlük Olmamalı" başlıklı bir yazı çıktı. Burada Halkın Sesi'nin 77. sayısında 27 Eylül'de Ankara'da yapılan mitingle ilgili olarak çıkan yazı eleştiriliyordu. Halkın Kurtuluşu Halkın Sesi'nin miting öncesini ve mitingi işine geldiği gibi yorumladığını iddia ediyor ve gerçekleri çarpıttığını yazıyordu. Bu iddiayı ele alalım ve çalışmaları tekrar gözden geçirelim.

Gençlik kesimi içinde Halkın Sesi taraftarları ve diğer üç grup, Yurtsever Gençlik, Militan Gençlik ve revizyonizme karşı olan Kürt devrimcileri 27 Eylül mitinginde revizyonistlerin hesaplarını boşa çıkarmak ve mitingi devrimci bir gösteri haline getirmek için en geniş ittifakı sağlamak görüşünde birleştiler. Bu amaçla AYÖD yönetimiyle temasa geçtiler. Militan Gençlik ve Halkın Kurtuluşu görüşündeki gençlerden oluşan temsilciler bu temasları sürdürmekle görevliydiler. Şimdi Halkın Kurtuluşu'na yazı gönderenlere soruyoruz: AYÖD yönetimi bu toplantıda ortak sloganların tespiti tartışılırken "Ne Amerika Ne Rusya Bağımsız Türkiye" sloganının atılmasına karşı çıkmadı mı? Bu slogan atıldığı takdirde revizyonistlerden gelecek saldırıları göğüsleneyeceğini açıkça söylemedi mi? Onların bu tutumu karşısında Halkın Kurtuluşu ve Militan Gençlik'in temsilcileri bu sloganı atmayacakları konusunda AYÖD yönetimine teminat vermediler mi? Bu doğru ise yaptıkları iş revizyonizmle uzlaşmak değil midir?

Halkın Kurtuluşu'na yazı gönderenlere şunları da soralım: Bu temel sloganlardan taviz vererek AYÖD yönetimiyle uzlaşan Halkın Kurtuluşu ve Militan Gençlik yanlısı gençler Halkın Sesi görüşündeki devrimci gençler tarafından şiddetle eleştirilmedi mi? Biz Halkın Sesi görüşündeki gençler "Ne Amerika Ne Rusya Bağımsız Türkiye" sloganını atmaktan vazgeçmeyeceğimizi söylemedik mi?

Halkın Kurtuluşu'nda çıkan yazılar kendilerinin gösterinin başından itibaren "Ne Amerika Ne Rusya Bağımsız Türkiye" sloganını attıklarını belirtiyorlar. Bu arkadaşların miting öncesi, toplantıdaki uzlaşmacı tavırlarına mitingde son vermeleri şüphesiz olumlu bir şeydi. Ne var ki, bu onların uzlaşmacılığının eleştirilemeyeceği anlamına gelmez.

Halkın Kurtuluşu'nun 26. sayısındaki yazı bütün bunlara bir kelimeyle bile değinmiyor ama Halkın Sesi'ni yalancılıkla suçlamaktan da vazgeçmiyor. Halkın Kurtuluşu'na yazı gönderen gençleri dürüst olmaya ve yukarıdaki sorularımıza cevap vermeye çağırıyoruz. 27 Eylül mitingi esas olarak memur dernekleri tarafından düzenlenen bir mitingti. Revizyonistler bu mitinge bütün güçlerini yığarak kendi propagandalarını yapmayı ve TÖB-DER, TÜM-DER, TÜS-DER gibi derneklerin tabanı üzerinde hegemonyalarını pekiştirmeyi tasarlıyorlardı. Çeşitli memur derneklerinin üyesi olan Halkın Sesi görüşündeki devrimciler bu durumu değerlendirerek şu sonuca vardılar:

"Revizyonistlerin hesaplarını boşa çıkarmak için tüm yurtseverlerin birliğini sağlamak ve devrimciler olarak devrimci bir önderlik etrafında birleşmek gerekir."

Mitingi devrimci bir gösteri haline dönüştürmenin ve devrimci sloganları kitlelere yaymanın tek yolu da budur. Bu görüşlerini TÖB-DER ve TÜS-DER içindeki diğer devrimcilerin katıldığı toplantıda kararlılıkla savundular. Özellikle Halkın Kurtuluşu ve Militan Gençlik görüşündeki arkadaşların bir kısmı başlangıçta bu öneriye karşı çıktılar. Onlar mensup oldukları örgütler içinde mitinge katılmayı savunuyorlardı. Bu görüşlerini esas olarak şu gerekçeye dayandırıyorlardı: "Ayrı bir blok olarak mitinge katılırsak revizyonizmin etkisi altındaki kitleden tecrit olur ve onları kazanma imkanını yitiririz." Bu görüş somut şartların somut tahliline dayanmıyordu. Şüphesiz en geniş kitleyi etkilemek diye bir meselemiz vardır. Ancak bunun yolu revizyonistlerin gövde gösterisi haline getirmek istedikleri bu mitingde güçlerimizi parça parça bölmek olamazdı. Bunu gerçekleştirmenin yolu güçlerimizi birleştirerek bağımsız bir devrimci önderlik altında en geniş kitleyi toplamaya çalışmaktı. Halkın Sesi görüşündeki devrimciler bu tespit ışığında meseleye bakarak ve "Yurtsever Memurların Birliği" flaması arkasında tüm yurtseverlerin ve devrimcilerin kendi pankartlarıyla mitinge katılmasını önerdiler. Halkın Sesi'nin 77. sayısında da belirtildiği gibi Halkın Kurtuluşu ve Militan Genclik görüşündeki arkadaşların büyük çoğunluğu ve diğer devrimci grupların çizgisindeki bazı arkadaşlar tartışmalar sonunda bu görüşleri kabul ettiler. Ancak ertesi günkü toplantıda arkadaşlarıyla yaptıkları görüşmeler sonucunda kararlarının değiştiğini ifade ettiler.

Miting öncesi gelişmelerin ayrıntıları üzerinde daha fazla durmadan mitingin neler getirdiğine bakalım. Halkın Kurtuluşu'nda çıkan yazılar "Revizyonistlerin etkisini kırmak için mümkün olduğu kadar yayılan (dağılan değil, yayılan) devrimci sloganların yaygınlaşmasını sağlayan proleter devrimciler yanlış mı yaptı?" diye soruluyor. Buna şaşmamak elde değil. Halkın Kurtuluşu'na yazı gönderenlere biz soruyoruz: Gerçekte böyle bir şey oldu mu ki bunun doğruluğunu, yanlışlığını araştıralım? Soruyoruz: Mitinge devrimciler "mümkün olduğu kadar yayılarak" mı katıldı ve böylece devrimci sloganları hakim kıldı? Yoksa bunun tam tersi mi oldu? Devrimcilerin ezici çoğunluğu yürüyüş kolu içinde bir blok meydana getirmedi mi? Tek bir TÜM-DER şubesi, TÜM-DER safları içinde yer alıp devrimci sloganlar bağırabildi mi? Tek bir TÖB-DER üyesi TÖB-DER safları içinde yer alıp devrimci sloganları bağırabildi mi? Devrimci çizgideki TÖB-DER şubelerinin kaç tanesi TÖB-DER saflarında yürüyüşe katıldı. Çeşitli dernekler içindeki yurtsever ve devrimciler, büyük çoğunluğu devrimci kitle ile birleşip yürümedi mi?

Halkın Kurtuluşu'na yazı gönderen arkadaşları bu soruları açık yüreklilikle cevaplandırmaya çağırıyoruz. Laf cambazlığı ile gerçeklerden kaçılamaz.

Son olarak şunu da belirtelim: Eğer mitingde ortaya çıkan durum Halkın Kurtuluşu'nda ileri sürüldüğü gibi olsaydı o zaman hiç tereddüt etmeden tespit ettiğimiz siyasetin hatalı olduğunu kabul ederdik. Tekkeciliğin değil devrimin menfaatlerini her şeyin üstünde tutan anlayışın gerektirdiği tavır bu olmalıdır.

ANKARALI PROLETER DEVRİMCİLER

HALKIN KURTULUŞU'NUN HALKIN SESİ'NE SALDIRAN YAZISINDAN PARÇALAR

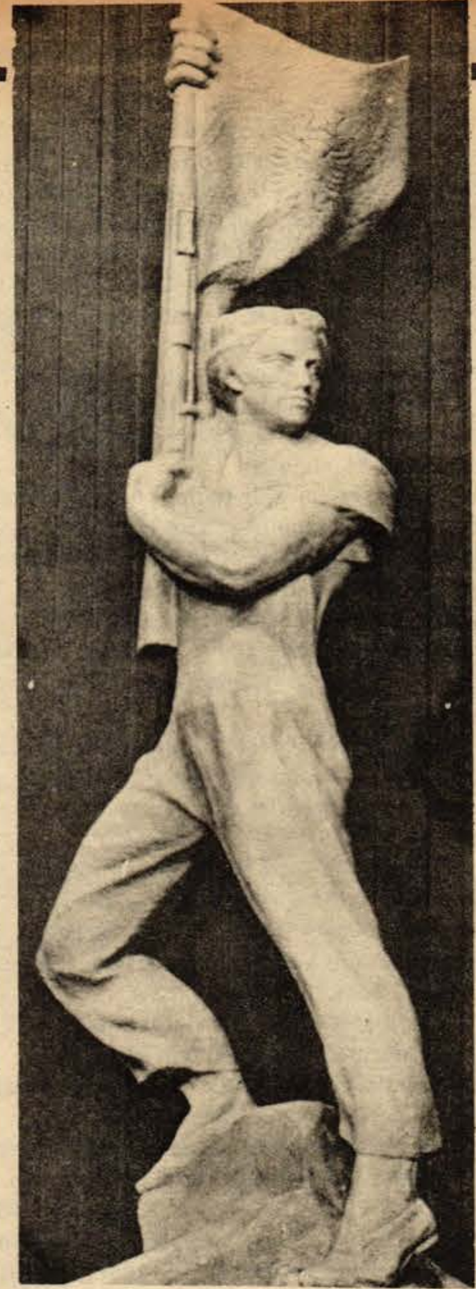
Halkın Sesi **yazarları:**

Faşistlerin ve sosyal-faşistlerin saldırılarını yiğitçe göğüsleyen her yerde olduğu gibi miting meydanlarında da devrimci siyasetleri hakim kılabilmek için kanlarını döken devrimciler sizi lanetle anacaktır.

... binlerce devrimcinin, yakında "Kahrolsun işçi sınıfı içine sızmış sinsi revizyonistler" diye haykıracağı unutulmamalıdır.

(Sayı 26, s. 8)

Arnavutluk Temsilcisi Reis Malile'nin Birleşmiş Milletler Genel Kurulunda Yaptığı Konuşmadan Parçalar

Arnavutluk Halk Cumhuriyeti Dışişleri Bakan Yardımcısı Reis Malile Birleşmiş Milletler Genel Kurulunun 4 Ekim günkü oturumunda bir konuşma yaparak Arnavutluk'un dış siyasetini anlatmıştır. Reis Malile konuşmasında şunları söylemiştir:

"Arnavutluk heyeti olarak Avrupa'da gerçek barış ve güvenliğin, iki süper devletin saldırgan siyasetinin Avrupa halkları için taşıdığı tehditleri ortadan kaldırmak ve mevcut durumu değiştirmek yolunda etkin tedbirler almadan gerçekleştirilemeyeceğini bir kere daha belirtmek istiyoruz.

"Helsinki'de kabul edilen kararların bir değer taşıdığını hayal etmek Avrupa'da barış ve güvenliğe hizmet etmez tam tersine Avrupa halklarının zararınadır.

"Akdeniz'de yayılma ve hegemonya için Birleşik Amerika ve Sovyetler Birliği arasındaki rekabetin belirgin şekilde artması bölgedeki durumu gittikçe gerginleştirmektedir. Mısır hükümetinin bu yıl Sovyet sosyal-emperyalistlerinin savaş gemilerini Mısır limanlarından kovarak uyguladığı doğru tedbirler iki süper devletin donanmalarının, sözümona yardım ve dostça amaçlarla geldikleri zaman bile, bulundukları ülkenin ve etraftaki komşu ülkelerin özgürlüğü ve bağımsızlığı için sürekli bir tehlike haline dönüştüklerini bir kere daha kanıtlıyor.

"Balkan yarımadasında da durum sakin değildir. Bu da, esas olarak ABD ile Sovyetler Birliği'nin bu bölgede izlediği hegemonyacı siyasetin bir sonucudur. ... İki süper devletin Balkanlarda karışıklık yaratmasına, saldırgan plânları ve faaliyetleri için herhangi bir Balkan ülkesini araç ve köprü olarak kullanmasına izin verilmemelidir.

"Arnavutluk hükümeti her zaman özgür ve bağımsız Kıbrıs devletinin varlığından, bu devletin egemenliğine ve toprak bütünlüğüne saygı gösterilmesinden, Kıbrıs sorunun bu adada yaşayan iki topluluk tarafından uyum ve anlayış içinde çözülmesinden yana olmuştur. Emperyalist devletlerin Kıbrıs'ın içişlerine yaptıkları her müdahaleyi ve ABD ve Sovyetler Birliği'nin Kıbrıs sorununu kendi hegemonyacı siyasetlerinin amaçları için kullanma plân ve dalaverelerini mahkum ederiz.

"Arnavutluk halkı, gelişmekte olan ülkelerin ve halkların iki süper devletin ve diğer emperyalist devletlerin yağma ve sömürüsüne son vermek için yürüttükleri mücadelede kazandıkları başarıları selamlıyor. Arnavutluk halkı bu ülkelerin, uluslararası iktisadi ve ticari ilişkilerde mevcut sömürücü sistemi değiştirme taleplerini, siyasal ve iktisadi bağımsızlıkları güçlendirmek için giriştikleri çabaları, özgür ve bağımsız gelişmelerinin lehine, doğal kaynaklarını ve zenginliklerini kendi denetimleri altına almak için uyguladıkları tedbirleri destekliyor.

"Güçlü bir sosyalist devlet olan, iki emperyalist süper devletin saldırgan hegemonyacı siyasetlerine ve gericiliğe karşı kararlı bir mücadele yürüten Çin Halk Cumhuriyeti demokratik, ilerici ve egemen halkların ve ülkelerin, milli bağımsızlığı, egemenliği ve özgürlüğü savunma mücadelelerini samimiyetle destekliyor.

"1976 yılı Arnavutluk halkı ve Arnavutluk Halk Cumhuriyeti için çok önemli siyasal, toplumsal ve iktisadi olaylarla dolu bir yıldır. Bu yıl 1 Kasımda toplanacak olan ve kuruluşunun 35. Yıldönümüne rastlayan AEP'nin 7. Kongresi Arnavutluk'un sosyalist inşanın her alanda kazandığı başarıların blançosunu çıkaracak, Arnavutluk halkının geleceği için daha büyük olanaklara yol açacaktır.

"Sosyalist Arnavutluk Halk Cumhuriyeti'nin anayasa taslağı üzerinde emekçi kitlelerin yürüttükleri tartışma Arnavutluk'ta harekete geçirici ve coşku verici bir hava yarattı. Arnavutluk halkının gerek bugünkü durumu, gerekse de geleceği için olağanüstü bir önem taşıyan bu belge, başında Enver Hoca yoldaşın bulunduğu AEP'nin önderliğinde, Sosyalist Arnavutluk'un bugüne kadar kazandığı büyük zaferleri ve köklü siyasal, iktisadi ve toplumsal dönüşümleri dile getiriyor, Arnavutluk halkının sosyalizmin inşasında sürekli bir şekilde ilerlemesi için yeni ve sağlam temeller yaratıyor.

"Yeni anayasa taslağı, Arnavutluğun dış siyasetinin ilkelerini, yani Arnavutluk halkının ve Arnavutlukta sosyalist inşanın çıkarlarına, halkların çıkarlarına, barışa ve uluslararası güvenliğe hizmet eden özgür ve bağımsız sosyalist bir devletin dış siyasetinin ilkelerini yansıtıyor. Anayasa taslağı, Sosyalist Arnavutluk Halk Cumhuriyetinin, sosyalist devletlerle, Marksizm-Leninizm ve proleter enternasyonalizmi temelinde bir dostluk, işbirliği ve karşılıklı yardım siyaseti izlediğini, Arnavutluğun barış ve iyi komşuluk ilişkilerinden, bütün ülkelerle, eşitlik, milli egemenliğe saygı, birbirlerinin iç işlerine karışmama ve karşılıklı yardım temelinde ilişkiler kurulmasından yana olduğunu berrak bir şekilde açıklıyor. Her türden emperyalist saldırıya, sömürgeci baskı, sömürü ve hegemonyaya, milli baskıya ve ırk ayırımına kararlılıkla karşı çıkıyor. Tam milli egemenliğe sahip olunması ilkesinden hareket eden anayasa taslağı, Arnavutluk toprağı üstünde, yabancı askeri güçlerin bulundurulmasını ve askeri üslerin kurulmasını yasaklıyor."

BEŞ AFRİKA ÜLKESİ ZİMBABVE'DE YÜRÜTÜLEN SİLAHLI MÜCADELEYİ DESTEKLEME KARARI ALDI

Güney Afrika halklarının mücadelesi her türlü baskı ve komploya rağmen devam ediyor. ABD Dışişleri Bakanı Kissinger'in Güney Afrika ve Rodezya ırkçı yönetimleri ile birlikte hazırladığı ve silahlı mücadeleyi bastırmayı amaçlayan komplo Afrika halkları ve ülkeleri tarafından reddedildi. Zambiya. Tanzanya. Mozambik. Botsvana ve Angola devlet başkanları Zambiya'nın başkenti Lusaka'da toplanmışlar ve bir ortak bildiri yayınlayarak Kissinger planını reddettiklerini açıklamışlardır.

Kissinger planı. siyah çoğunluğun ve beyaz azınlığın eşit olarak katılacağı bir geçici hükümetin kurulması karşılığında silahlı mücadelenin terkedilmesini öngörmektedir. Amerikan emperyalistleri, bütün dünyada tecrit olmuş bulunan ırkçı yönetimlerin ömürlerini uzatmak, Güney Afrika halklarının mücadelesini bazı tavizlerle bastırmak ve böylece nüfuzlarını korumak için çaba harcamaktadırlar. Özellikle Sovyet sosyal-emperyalistlerinin Angola müdahalesinden sonra, ABD emperyalistleri nüfuzlarını korumak için sadece baskı yolunu değil, aldatmaca ve komplo yollarını da denemektedirler. Fakat kendi güçlerine ve kendi silahlı mücadelelerine güvenen Afrika halkları hiç bir yabancı müdahale ve komploya boyun eğmeyeceklerini belirtmektedirler.

Nitekim, Zimbabve'de (Rodezya) silahlı mücadeleyi sürdüren ve halkın gerçek temsilcisi olan Sithole önderliğindeki ZANU örgütü ve Muzoreva başkanlığındaki ANC, Kissinger planını reddetmişlerdir. Sadece küçük bir gruptan ibaret olan Sovyet desteğindeki ZAPU ise, ırkçı yönetimle uzlaşmadan yanadır.

Zambiya, Tanzanya, Mozambik, Botsvana ve Angola Lusaka toplantısından sonra geçtiğimiz günlerde Tanzanya'nın başkenti Darüsselam'da yeniden biraraya gelmişlerdir. Toplantıda Afrika halklarının ve mücadelenin birliği sorunu üzerinde durulmuştur. Toplantının sonunda, Zambibve'deki silahlı mücadelenin sonuna kadar desteklenmesi kararı alınmıştır. Böylece Zimbabve halkının, ZANU ve ANC önderliğindeki silahlı mücadelesi yeni bir güç kazanmıştır.

AEP 7. Kongresi 1 Kasımda Toplanıyor

ARNAVUTLUK'TA PROLETARYA DİKTATÖRLÜĞÜ GRANİTTEN BİR KAYA GİBİ

1960 Moskova toplantısında Enver Hoca'nın Kruşçev-Brejnev revizyonizmini mahkum edişini gösteren temsili resim

ENVER HOCA:
"İdeoloji ve kültür alanında devrimin kesin zaferi sağlanmadığı sürece sosyalist devrimin iktisadi ve siyasi alanlardaki zaferi de teminat altında sayılamaz." (AEP Tarihi, Bora Yayınları, cilt III, s. 99)

ENVER HOCA:
"Arnavutluk Emek Partisi ve Arnavutluk halkı, yüce Marksizm-Leninizm bayrağını asla yere düşürmeden taşıdıkları ve modern revizyonist hainlere karşı elde silah savaştıkları için haklı bir gurur duymaktadırlar." (AEP Tarihi, Bora Yayınları, cilt III, s. 81)

8 Kasım 1941'de Arnavutluk Komünist Partisi adıyla kurulan Arnavutluk Emek Partisi, 35 yıllık mücadele hayatında daima doğru devrimci bir çizgide kalmış ve halkına milli bağımsızlık, devrim ve sosyalizmin inşası mücadelesinde önderlik etmiştir. Bugün de AEP, Arnavutluk'da proletarya diktatörlüğünün daha da sağlamlaştırılması mücadelesinde devrimci çizgisini sürdürmektedir.

Arnavutluk halkının devrim mücadelesine önderlik etmesi ve sosyalizm davasına zaferler kazandırmasının yanında AEP'nin uluslararası proletarya hareketi içinde önemli bir yere sahip olmasının sebebi, onun revizyonizme karşı tarihi ve şanlı mücadelesidir. AEP, Kruşçev-Brejnev karşı devrimcilerinin Sovyetler Birliği'nde iktidarı gaspedip, bütün dünyada revizyonist bir saldırı dalgasını başlattıkları şartlarda, Çin Komünist Partisi ile beraber saf tutarak direndi. Her türlü güçlüğü ve tehlikeyi göze alarak, revizyonizme karşı kararlılıkla mücadele etti.

AEP'nin Sovyet modern revizyonizmine karşı mücadelesi, Arnavutluk'ta ağır iktisadi zorlukların hüküm sürdüğü bir sırada gelişmek zorundaydı. Sovyet revizyonistleri, Arnavutluk halkının üçüncü beş yıllık planı gerçekleştirmeye henüz başladığı bir sırada, siyasi ve iktisadi alanlarda genel bir saldırı başlattılar. Arnavutluk ile Sovyetler Birliği arasında yapılmış olan anlaşmaları tek taraflı bozdular. Arnavutluk'a vermeyi taahhüt ettikleri kredileri tamamen kestiler. Ticari, teknik, bilimsel ve kültürel ilişkilere son verdiler. Bütün Sovyet uzmanlarını geri çektiler. AEP'yi tecrit etmek istediler. Kruşçev-Brejnev dönekliği bu yolla Arnavutluk'u iktisadi, siyasi ve askeri bakımdan abluka altına almak, çökertmek ve böylece AEP'yi ve Arnavutluk halkını kendi revizyonist diktatörlüklerine boyun eğdirerek revizyonist çizgiyi zorla benimsetmek istediler.

Sovyet revizyonistlerinin sürdürdüğü düşmanca faaliyetler Arnavutluk halkına büyük maddi zararlar verdi. Fırsattan yararlanan batılı emperyalistler de, yardım ve krediler yoluyla Arnavutluk'u emperyalist kampa kazanmak istediler. Fakat hem Sovyet revizyonistlerinin, hem de batılı emperyalistlerin umutları boşa çıktı. AEP hiç bir baskıya boyun eğmedi ve Çin Komünist Partisi ile birlikte emperyalizme ve revizyonizme karşı mücadeleyi daha da yoğunlaştırdı. Enver Hoca'nın 7 Kasım 1961 tarihinde yaptığı konuşma. Arnavutluk halkının güçlüklerden ve engellerden yılmadan sosyalizm yolunda ilerleme kararlılığını gösteriyordu:

"Arnavutluk halkı ve onun partisi gerekirse ot da yer. Ama kendisini üç kuruşa asla satmaz. Diz çökerek utanç içinde yaşamaktansa dimdik ayakta şerefle ölmeyi yeğ tutar."

AEP, Sovyet modern revizyonizmine karşı açtığı mücadeleyi ülke içinde de revizyonizme karşı mücadeleyle birleştirdi. Partiyi, devleti ve tüm ülke yaşamını devrimcileştirmek için ardardına kampanyalar açıldı. Enver Hoca şöyle diyordu:

"(AEP) sınıf mücadelesinin, sömürücü sınıfların tasfiyesinden sonra bile toplumun başlıca itici güçlerinden biri olmaya devam ettiği görüşündedir." (AEP Tarihi, Cilt III, Bora Yayınları, s. 98)

Enver Hoca önderliğindeki AEP herşeyden önce bürokrasiye karşı mücadele açtı. AEP, bürokrasinin Partiyi kitlelerden kopardığını, kitlelerin insiyatifini ve yaratıcı ruhunu felce uğrattığını ve kitlelerin ekonominin ve ülkenin yönetimine canlı bir şekilde katılmasını engellediğini tesbit etti. Bürokrasi, sosyalist devlet mekanizmasının yozlaşmasına yol açan ve demokrasiyi ortadan kaldıran tehlikeli bir eğilimdi. Bürokrasi, imtiyazlı bir memur ve aydınlar tabakasının oluşması, revizyonizmin güçlenmesi ve kapitalizmin geri getirilmesi yolunun açılması için uygun bir zemin hazırlıyordu. AEP, bu tehlikeyi zamanında tesbit ederek bürokrasinin kökünü kazımak için Enver Hoca'nın önderliğinde amansız bir kampanya başlattı. Ülkenin hayatını devrimcileştirmek için alınan tedbirler, emperyalistler, revizyonistler ve devrik sömürücü sınıfların kalıntıları için ezici bir darbe oldu. Böylece sınıf düşmanlarının faaliyetlerini kolaylaştıran zemin önemli ölçüde temizlendi. Düşmanın sosyalist devleti yıkma ve kapitalizmi geri getirme plânları bozguna uğratıldı. Sınıf mücadelesi, proletarya diktatörlüğünü daha da sağlamlaştırdı. Bürokrasiye karşı mücadeleyi, siyasi ve ideoloji alanda yeni mücadeleler izledi. Arnavutluk Emek Partisi. Enver Hoca yoldaş önderliğinde şu tezi hayata geçirdi:

"İdeoloji ve kültür alanlarında da zafere ulaşılmadığı sürece ne devrimin siyasi, iktisadi ve sosyal alanlardaki zaferleri teminat altına alınabilir, ne de kapitalizme geri dönüş tehlikesi ortadan kaldırılabilir. İdeoloji ve kültür alanındaki devrimin amacı, burjuva ideolojisini yıkmak, her yerde ve her yönde Komünist ahlakı yaratmak, revizyonizmin iktidara gelmesini ve kapitalizme geri dönüşü önlemektir. Devrim, ideoloji ve kültür alanlarındaki gelişmesine paralel olarak siyasi ve iktisadi-sosyal alanlarda da devam etmektedir. Komünist toplumun inşasına ancak sosyalist devrimin bütün alanlarda, taban ve üstyapıda, sürekli olarak geliştirilmesiyle varılabilir." (AEP Tarihi, Cilt III, s. 174)

Arnavutluk bugün de emperyalizmin ve sosyal-emperyalizmin git gide artan askeri ve siyasi baskısına maruz kalmaktadır. Ancak, Enver Hoca yoldaş önderliğinde Arnavutluk halkı bu baskıları altetmede, kendi gücüne güvenerek çetin bir mücadele vermektedir.

AEP'nin 7. Kongresi Arnavutluk halkının proletarya diktatörlüğünü güçlendirmek ve sosyalizmi inşa etmek alanındaki zaferlerinin yeni bir adımı olacaktır. Enver Hoca yoldaş önderliğindeki Arnavutluk halkının zaferlerini selamlıyoruz.

Çin Komünist Partisi Merkez Kom'tesi, Mao Zedung yoldaşın anıtkabrini yaptırma ve bütün eserlerini yayınlama kararı aldı.

SEÇME ESERLER'İN 5. CİLDİNİN EN KISA ZAMANDA YAYINLANMASI KARARI ALINDI

Çin Komünist Partisi Merkez Komitesi, Mao Zedung yoldaşın bütün eserlerini yayınlamayı kararlaştırmıştır. Ayrıca Seçme Eserlerin 5. cildinin en kısa zamanda yayınlanması için karar alınmıştır. Mao Zedung yoldaşın eserlerini yayınlamak için girişilen büyük faaliyete başta bizzat Hua Kuo-Feng yoldaş olmak üzere ÇKP Merkez Komitesi Siyasi Bürosu önderlik etmektedir. ÇKP Merkez Komitesi, 8 Ekim tarihli kararının sonunda tüm Çin halkına, çeşitli ülkelerdeki Marksist-Leninist Partilere ve ilerici örgüt ve kişilere Mao Zedung yoldaşın eser ve yazılarının bütün orijinallerinin bulunması için çağrı yapmıştır. Çin Halk Cumhuriyeti'nde ÇKP Merkez Komitesi önderliğinde Çin halkı Marks, Engels, Lenin, Stalin ve Mao Zedung'un eserlerini okumak için yeni bir atılım başlatmışlardır.

Dogu Almanya'da Emekçiler Mao Zedung'u Andılar

Mao Zedung'un ölümü revizyonist diktatörlük altındaki ülkelerde de, emekçi halk arasında büyük bir üzüntüyle karşılandı. Mao Zedung'un eserlerinin yasaklandığı ve kitaplıklardan toplatıldığı Doğu Berlin ve Demokratik Alman Cumhuriyeti'nde çok sayıda işçi Çin Halk Cumhuriyeti Büyükelçiliği'ne giderek üzüntülerini, açılan başsağlığı defterlerine yazmışlardır. Ayrıca KPD (Alman Komünist Partisi) Doğu Berlin'de bildiri dağıtmış, bildiri halk tarafından ilgi ve sevinçle karşılanmıştır.

Manisa'da Devrimciler Mao Zedung'u Andı

21 Eylül günü Manisa'da devrimciler Mao Zedung'u anmak için bir toplantı düzenlediler. Toplantıda Mao Zedung'un emperyalizme, sosyal-emperyalizme ve revizyonizme karşı mücadelesi anlatıldı. Toplantının sonunda Mao Zedung'un ölümü dolayısıyla Çin Büyükelçiliği'ne bir başsağlığı telgrafı gönderildi. Telgraf şöyledir:

"Bütün ülkelerin işçilerinin ve ezilen halkların önderi, Çin Hal Cumhuriyeti'nin kurucusu Başkan Mao Zedung'un ölümünden duyduğumuz acı sonsuzdur.

"Anısı, eserleri, mücadelesi, emperyalizme, sosyal-emperyalizme ve revizyonizme karşı mücadelede önder olsun."

Sovyet Felsefe Profesörü Kolman İsveç'te Bir Açık Mektup Yayınlayarak Yeni Çarları Mahkum Etti

Sosyal-Emperyalistlerin Maskesi Düşüyor

8 Ekim tarihli Günaydın gazetesinde yer alan bir habere göre, 58 yıldır Komünist Partisi üyesi olan bir felsefe profesörü Rusya'dan kaçarak İsveç'e sığınmış ve partiden istifa etmiştir. Ernest Kolman adlı profesörün Brejnev'e yazdığı açık mektup gazetenin 8 ve 9 Ekim tarihli nüshalarında yayınlandı. Biz, bu açık mektuba sayfalarımızda yer veriyoruz. Burada şu noktayı açıklayalım; Kolman'ın "Çekoslavakya Komünist Partisi'nin Çek halkının ideallerini yenilemek istediği" ve "Stalin'in diktatörlük uyguladığı" gibi görüşleri şüphesiz ki yanlıştır. Kolman'ın bu görüşleri, Kruşçev-Brejnev kliği nin iktidarı gaspettikten sonra yaydıkları karşı-devrimci revizyonist fikirlerin ve yarattıkları ideolojik kargaşalığın sonuçlarıdır. Esasen, Kolman'ın 1956'dan bugüne kadar revizyonist parti yönetiminde kaldıktan sonra hala Marksist-Leninist görüşleri savunması beklenemez. Kolman, sadece dürüst bir demokrat ve ilerici olarak Sovyet sosyal-emperyalizminin içyüzünü kavramıştır ve yazdıklarıyla Yeni Çarları mahkum etmektedir. Kolman'ın mektubunu yayınlarken revizyonistlere soruyoruz:

Kolman'ın söyledikleri yalan mıdır?

Kolman da mı Sovyetler Birliğinden kandırılarak kaçırılmıştır?

Her gün maskesi daha fazla düşen Yeni çarları hala sosyalist olarak göstermekten utanmıyorsunuz? Halkın bu yalanlarınıza inanacağını mı sanıyorsunuz?

Sosyal-Emperyalizm

Sovyetler Birliği'nde Karadeniz kıyılarında kutlanan Neptün Festivali,
Yeni Rus Burjuvazisi Eğleniyor.

Sosyalizm

Çin Halk Cumhuriyeti'nde İli Özerk Bölgesinin kuruluşunun 20. yılını kutlayan emekçiler.

● *"1968 yılında tanklarımızın Çekoslovakya'yı işgal etmesi benim için dönüm noktası oldu. Artık Sovyetler'de, sosyalizmden söz edilemeyeceğini anlamaya başlamıştım."*

STOCKHOLM(Günaydın Dünya Servisi)-58 yıldır Sovyet Komünist Partisi üyesi olan Lenin'in arkadaşı Filozof Kolman, önceki gün İsveç'e iltica etmiş ve Brejnev'e bir açık mektup yayınlamıştır. Aşağıda mektubun tam metnini bulacaksınız.

"Size Sovyetler Birliği Komünist Partisi'nden ayrıldığımı açıklarım. 84 yaşındayım ve 58 yıldır Komünist Partisi üyesiyim. Sosyal eşitlik ve insanın mutlu yaşantısı için mücadele etmek üzere partiye girdim. Şimdi uzun ve acı veren düşünme neticesinde, benim için kolay olmayan bu sonuca vardım.

Prag'ta doğdum ve Birinci Dünya Savaşı'nda esir olarak Rusya'ya geldim. Kerenski iktidarı zamanında, savaş aleyhtarı propagandam yüzünden 6 ay hapiste yattım ve ekim devrimiyle hapisten kurtuldum. Kızıl Ordu'da Sovyet iktidarı için dört cephede çarpıştım. 1920'lerde Almanya'da illegal çalıştım ve Alman Komünist Partisi'nin Merkez Komitesi üyesiydim. 5 yıl hapis cezasına çarptırıldım. Komünist Enternasyonal içinde, Sovyet Komünist Partisi Merkez Komitesinde Moskova Komitesinde Bilimler Akademisinde ideolojik alanda görevler yaptım. Moskova Parti Komitesinde çeşitli görevler yaptım.

Lenin'i yakından tanıdım. Karısı Krupskaya ile, Kruşçef ve diğerleri ile birlikte çalıştım. Son savaşta, düşmanın silahlı kuvvetlerini parçalamakla görevli Kızıl Ordu'nun siyasi yönetiminde çalıştım.

DÖNÜM NOKTASI

1968 yılı, benim için dönüm noktası oldu. Bu yıl, kendi gözlerimle "Prag ilkbaharı"nı yaşadım ve Çek halkının, sosyalist idealleri yenilemek isteyen Çekoslovak Komünist Partisini nasıl desteklediğini izledim. Fakat sizin tanklarınız ve ordunuz Çekoslovakya'yı işgal ettiğinde ve Çekoslovakya'yı siyasi diktanız ve insafsız bir iktisadi sömürü altına aldığınızda, kısaca Çekoslovakva'yı sömürgeniz haline dönüştürdüğünüzde, sizin rejiminizin karakteri konusundaki son hayallerim de yıkılıp gitti.

AZINLIK TAHAKKÜMÜ

Sovyet Komünist Partisi'nin, siyasi niteliğini kaybettiğini ve "Beş yıllık planların tasarlananda önce gerçekleştirilmesini" amaçlayan bir topluluğa dönüştüğünü kavradım. Üyeleri, Kongreleri ve hatta Merkez Komitesi, partinin siyasi kararlarında etkisini kaybetmiştir. Siyasi kararları, siz ve etrafınızdaki bir azınlık tayin etmektesiniz.

Eskinin sömürücü kapitalist ve toprak ağaları sınıfı yerine, partinin ve Sovyet bürokratlarının imtiyazlı azınlığı geçti. Bu imtiyazlı azınlık refah içinde yaşamakta, halktan tecrit olmakta, halkı hor görüp onun üzerinde durmakta, halkın ihtiyaç ve acılarını anlamamakta ve anlamak istememektedir. Durum böyleyken Sovyetler Birliği'nde sosyalizmden bahsedilebilir mi? İçte Stalin'in Diktatörlüğünü, dışta büyük devlet siyasetini uyguladığınız müddetçe hangi sosyalizmden bahsedilebilir?

"Sovyetler bugün dünyanın en tutucu rejimlerinden biri olmuştur"

"Milli politika alanında Sovyetler Birliği'nde Kırım Tatarları, Wolga Almanları, Yahudiler, Baltık, Kafkas Orta Asya ve diğer halklar ve milletler ezilmekte ve horlanmaktadır. Yabancı topraklar ilhak edilmiştir. Bütün bunlar vaktiyle Çarlık Rusya'sında olduğu gibi, ülkeyi bir halklar hapishanesine çevirmiştir.

Sovyetler Birliği, bir yandan "Uluslararası yumuşama" ve "Barış içinde bir arada yaşama" üzerinde büyük nutuklar atarken, diğer yandan gerçekte ise nükleer ve füze silahlarını büyük ölçüde kuvvetlendirmektedir ve kitle imha silahlarını geliştirerek saldırı savaşına hazırlanmaktadır. Sınırlarında güçlü askeri birlikler bulundurmakta Asya, Afrika ve Avrupa'da daima yeni askeri üsler kurmakta ve Romanya ve Yugoslavya'yı işgal etmeye hazırlanmaktadır. Sovyetler, "Yardım" kılıfı altında milli kurtuluş hareketlerine ve az gelişmiş ülkelere sızmakta ve dünyanın çeşitli bölgelerinde askeri ve siyasi hakimiyetini kurmaya çalışmaktadırlar. Silah satmakta ve en gerici rejimleri desteklemektedir. Ülkenin siyasi ve sosyal yapısı sürekli bir durgunluk içindedir. Sovyetler Birliği, eskimiş yönetimiyle dünyanın en muhafazakâr rejimlerinden biridir.

EKONOMİK DURUM KÖTÜLEŞİYOR

Uluslararası Komünist hareket içindeki hegemonya iddiaları ve bu hareketi Sovyetlerin kendi konjonktürel menfaatleri için boyunduruk altına almaya çalışmaları, Berlin'de en son yapılan Komünist Partileri konferansında görüldüğü gibi, Batı Avrupa'nın en güçlü Komünist Partilerinin Sovyet Komünist Partisi ve Sovyet modeli sosyalizmden vazgeçmelerine yol açmıştır. Bu şartlar altında, ordunun muazzam gizli örgütün, devlet ve parti örgütünün beslenme masraflarının artması karşısında ekonomik durum kötüleşmektedir. Resmi olarak yalanlanan enflasyon ve pahalılık, gerçekte artmaktadır. Sanayide emeğin verimliliği düşüktür. Devrimden önce Avrupa'nın buğday ambarı olan ülkenin, şimdi kendi halkını ekmek, et balık hatta patatesle besleyecek durumda olmaması, traiedi değil midir? Sovyet iktidarı vazgeçtik köy ve küçük şehirlerden, büyük şehirlerin gerekli ihtiyaç maddelerini karşılayamamaktadır. Bütün bunlar karşısında susmak mümkün müdür?

Komünist Partiden çıkış kararım, 1910 yılında benimsediğim sosyalizmden vazgeçişim demek değildir. Sosyalizm, hâlâ benim fırtınalı hayatımın özünü teşkil etmektedir. Tam tersine, Sovyet Komünist Partisi saflarında kalmak benim için, sosyal eşitlik, insanlık ideallerine ihanet etmek olacaktır. Ben, bu ideallere, bütün hatalarım ve yanılgılarıma rağmen bağlı kaldım.

Arnoş-Ernest Kolman, Çekoslovakya Bilimler Akademisi Daimi Üyesi. Moskova ve Prag Üniversiteleri Profesörü ve Felsefe Bilimleri Doktoru."